

Curierul ADVENTIST

Teologia
iubirii
dintâi

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea
din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Corectură: Florica Gheciulescu
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
La portile Canaanului
Gabriel Dincă
- 4 Devotional
Teologia iubirii dintâi
Iacob Coman
- 7 Familie
Exod sub asediu
George Uba
- 9 Reportaj
Educat pentru cer
Mihai Maur
- 11 Reportaj
**Școala de Sabat,
Un departament în
acțiune**
Ioan Orban
- 13 Diverse
Locul apartenenței
Kirsten Torkelsen
- 15 Educație
O decizie înțeleaptă
Simona Dragoș
- 16 Sănătate
Sănătate pentru toți
Teodora Goran
- 18 Experiență
Realitățile credinței
Rodica Mihăilescu
- 20 Răspunsuri la întrebări
biblice
**Întelepciunea
personificată**
Angel Manuel Rodriguez
- 21 Pagina Diasporei
Culorile Diasporei
Doru Tărăță
- 24 Reportaj
Logica credinței
Florin Lăiu
- 25 Pagina pastorului
Consilierea pastorală
Leonida Ghioaldă
- 27 Pagina copiilor
Ajutor
Bonnie Walker
- 28 Știri
- 30 Pagina președintelui
Dreptate
Adrian Bocăneanu

Vă mulțumesc pentru gândurile pe care
le împărtășiți cu noi în Curierul Adventist la
rubrica „Biserica și Societatea”.

Sunt plăcut impresionată să văd
dispoziția tinerilor și a oamenilor în general
de a participa la proiecte și activități, când
sunt luate inițiative și când ei știu cum pot
să ajute. Admir lucrarea TinServ, despre
care mi-ar plăcea să cunosc mai mult.

Mi-e dor să fac ceva practic și mai puțin
să vorbesc despre subiecte pe care le-am
dezbătut de multe ori la Școala de Sabat.
În ultimul timp, am învățat să fac ceea ce
mă îndeamnă Duhul Sfânt și, atunci când
sunt chemată la slujire, o fac cu bucurie.
Într-un Sabat după-amiază, am mers din
cameră în cameră, la un cămin de bătrâni:
am cântat și ne-am rugat împreună. Cred
că această lucrare este o binecuvântare
atât pentru cei care sunt în suferință, cât și
pentru noi, cei tineri.

Emanuela Rebege, Friedensau, Germania

Dragi cititori,

Dorim ca harul și pacea lui Dumnezeu
să vă însoțească în fiecare zi, în călătoria
spre cer. Deși drumul nu este ușor, avem
făgăduința sigură că Domnul va fi cu
noi și vom ajunge cu bine la destinație.
Pentru aceasta, avem nevoie de călăuzire
și comunicare continuă cu Dumnezeu, dar
și între noi ca frați. Avem nevoie să ne
susținem, să ne rugăm și să ne încurajăm
unii pe alții. Cum putem face acest lucru?

O posibilitate la îndemâna tuturor este
aceea de a scrie la redacția Curierului
Adventist și de a împărtăși tuturor
experiențele pe care le-ați avut cu Dumnezeu
sau articole care să zidească și să
hrănească credința noastră. De asemenea,
ne-ar ajuta foarte mult să cunoaștem
opiniile, sugestiile și reacțiile dumneavoastră
la articolele publicate și la subiectele
abordate. Așteptăm să ne scrieți și despre
problemele care vă frământă sau despre alte
subiecte neclare și care și-ar putea găsi un
răspuns în paginile revistei.

Dorim ca această revistă să fie un mijloc
folosit de Dumnezeu pentru a realiza o
comunicare mai bună în cadrul bisericii. Cu
aceste gânduri, ne rugăm ca Duhul Domnului
să ne inspire și să ne ofere subiectele
potrivite pentru ca revista să fie o sursă de
mângâiere și de îmbărbătare pentru fiecare.

Redacția

La porțile Canaanului?

Deseori ne întrebăm care este motivul pentru care oamenii percep lucrurile și reacționează atât de diferit în aceleași situații? De ce unii înaintază, iar alții dau înapoi în aceleași condiții, de ce unii pot găsi motive de a privi viitorul cu nădejde, în timp ce alții se prăbușesc în furtuna descurajărilor? Da, recunoaștem faptul că suntem creați ca unicate, dar, dincolo de aceasta, există ceva ce ne face să gândim, să interpretăm, să percepem și să reacționăm diferit. Un astfel de exemplu îl găsim în călătoria poporului Israel către Țara Făgăduinței.

După o lungă și dificilă călătorie în pustie, ei ajung la porțile Canaanului. Erau acum la un pas de împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu. Egiptul rămăsese în urmă cu amintirile lui amare, și o nouă perspectivă se arăta la orizont. O țară în care curgea lapte și miere, o țară care avea să ofere condițiile potrivite pentru împlinirea misiunii lor ca popor ales. Ce i-ar mai fi putut despărți de Canaan? Se aflau acum la ultimul pas al călătoriei. Vor fi oare pregătiți să intre în Țara Făgăduinței?

Toți așteptau cu sufletul la gură raportul delegației care trebuia să cerceteze țara. După ce iscoadele au descris frumusețea și bogățiile țării, zece din cei doisprezece au spus că este imposibil să cucerească țara. Deodată, întreaga tabără este cuprinsă de o puternică descurajare.

Ce s-a întâmplat? Nu mai putea Dumnezeu să-și împlinească promisiunea?

Simțămintele necredinței

În timp ce se aflau în fața pământului făgăduit, cei zece sunt copleșiți de simțăminte de teamă și nesiguranță datorită inimilor lor necredincioase. Ei trăiesc o mare dezamăgire exact acum, când se aflau la porțile Canaanului. Întoarcerea în Egipt li se părea o soluție mai bună. În timp ce Domnul le spune că este timpul să intre în Țara Făgăduinței, ei spun nu. „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi” (Numeri 13,31). Practic, ei nu s-au mai sprijinit pe făgăduințele lui Dumnezeu și au uitat cât de miraculos îi scosese Domnul din țara robiei. Nici nu s-au gândit că nu ar fi putut ajunge aici, dacă s-ar fi bazat pe puterile și simțămintele lor. Tot ceea ce se realizase era o dovadă de netăgăduit a puterii salvatoare a lui Dumnezeu, dar, în aceste momente, îl lăsau în afara preocupărilor lor și se purtau ca și cum ar fi

trebuit să depindă numai de puterea brațelor lor. Ceea ce trăiau era o manifestare a necredinței lor și această descurajare, exprimată cu atâta putere, a cuprins întreaga popor.

Călăuziți de un alt duh

De ce Iosua și Caleb aveau o altă percepere a lucrurilor? Erau ei nerealiști? Nu văzuseră ei, ca și ceilalți, uriașii și cetățile fortificate? Ba da, ei cunoșteau toate dificultățile. Atunci de ce au adus un raport diferit? Cuvântul inspirat ne ajută să descoperim secretul: „Iar pentru că robul meu Caleb a fost înșuflețit de un alt duh și a urmat în totul calea Mea, îl voi face să intre în țara care s-a dus” (Numeri 14,24). Aceeași realitate, dar văzută prin ochii credinței. Pentru că era înșuflețit de un Duh diferit, Caleb avea o perspectivă diferită. El știa că Dumnezeu nu făcuse atâtea minuni, ca să-i scoată din Egipt și să-i susțină în pustie, pentru ca în final să-i abandoneze la porțile Canaanului. El știa că Domnul le va da pământul făgăduinței, așa cum le-a promis. Și pentru că îi încuraja să nu se teamă de canaaniți și să nu se răzvrătească împotriva Domnului, ei au vrut să-l omoare cu pietre. De fapt, chiar aveau pietre în mâini și erau gata să acționeze. Ei își spuneau: trebuie să scăpăm de Iosua și de Caleb, pentru că vor să ne conducă într-o bătălie unde vom muri, așa că este mai bine să-i omorâm noi.

Ce ziceți de o astfel de atitudine? Ne regăsim în spiritul mulțimii sau în spiritul lui Caleb? Când știi că ceilalți au greșit și că tu ai dreptate, îi mai iubești sau ești gata să arunci cu pietre? Poți să treci acest test? Ce atitudine avem noi față de Calebii din biserică, oamenii care au credință și care doresc să intre în pământul făgăduinței acum? Caleb a fost o persoană care a zis: Doamne, dacă acesta este pasul pe care trebuie să-l facem acum, eu sunt gata să-l fac împreună cu Tine. Nu contează câte obstacole sunt, nu contează câți oameni se opun, nu contează câți oameni doresc să ne omoare cu pietre. Domnul va face minuni în viața noastră. El ne va elibera de toate amărăciunile, răutățile și emoțiile negative care ne-au ținut în sclavie. Există mulți dușmani, dar va fi o mare victorie. Frații mei, avem noi credința și Spiritul care i-au călăuzit pe cei doi? Suntem noi Caleb și Iosua de astăzi? Sau doriți să mai așteptăm încă „40 de ani”? Caleb a zis: „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori!”

Gabriel Dincă

redactor-șef

Teologia iubirii dintâi

Iacob Coman
 lector dr.,
 Institutul Teologic
 Adventist, Cernica

Datorită faptului că mulți oameni, o dată cu pregătirea lor scolastică, au compromis credința ce se naște la „sat”, unii dintre noi tresărim suspicios la cuvântul teologie. Dacă ne gândim însă că teologie înseamnă Cuvântul lui Dumnezeu despre Sine, că teologia este știința despre Dumnezeu și despre dragostea Sa arătată în Hristos, vom fi datori să nu mai asociem teologia cu cei ce au compromis viețuirea și gândirea creștină, ci să-i oferim dreptul și autoritatea de a îmbogăți mai întâi atitudinea noastră față de Cuvântul scris, și apoi atitudinea noastră față de Cuvântul întrupat. Acest drept și această autoritate realizează adevărata comuniune dintre noi și Dumnezeu, deoarece credința și viața reală în Hristos constituie o atitudine profundă: „Mă gândesc adânc la poruncile tale...” (Psalmi 119,15). Teologia este acest demers adânc spre poruncile lui Dumnezeu, spre conținutul lor. Când este compromis acest sens al teologiei, discreditarea trebuie să-i aibă în vedere pe cei ce-și permit acest lucru.

În cele ce urmează, neavând pretenția de a epuiza subiectul în discuție, vom încerca să subliniem conținutul practic și teoretic al iubirii dintâi, angajându-ne atât în rigoarea discursului teologic, cât și în devoțiunea demersului spiritual de a-L căuta și de a-L găsi pe Dumnezeu.

Nu puține sunt cazurile când Dumnezeu, elegant, tandru și plin de afecțiune, dar în același timp ferm, face cunoscut în Scripturi că în viața celor ce L-au căutat și găsit coexistă realitatea apartenenței de Dumnezeu și realitatea unui mod de viață ușor, străin de Dumnezeu, adică o viață duplicitară. În acest mod existențial, pe care îl dobândim mulți dintre cei ce

ne dorim mântuirea, suntem capabili să observăm antagonismul dintre iubirea dintâi și uzura care intervine în viața de credință din cauza delăsării.

În cartea profetului Osea, o carte ce ne vorbește despre dragostea lui Dumnezeu pe un fond plin de tensiune, în capitolul 11, Dumnezeu Se angajează într-un monolog care evidențiază modul sublim de a aprecia și valorifica iubirea noastră dintâi față de El și, în același timp, întristarea și retorica oscilantă ale lui Dumnezeu față de elementul străin pe care cei ai Lui l-au introdus în interiorul întâlnirii acestor două iubiri. „Și totuși eu am învățat pe Efraim să meargă, și l-am ridicat în brațe; dar n-au văzut că eu îi vindecam. I-am tras cu legături omenesti, cu funii de dragoste, am fost pentru ei ca cel ce le ridică jugul de lângă gură. M-am plecat spre ei și le-am dat de mâncare” (Osea 11,3-4). Dumnezeu face apel la gesturile Sale de dragoste pentru a întrezări prin ele zilele când poporul purta în credință și faptele lui surâsul iubirii dintâi și, în aceleași cuvinte, El lasă să se înțeleagă tristețea înstrăinării de acest mod de viață.

Iubirea dintâi comportă câteva trăsături prin a căror subliniere putem anticipa atât modelul omului care se exprimă prin această iubire, cât și caracterul Dumnezeului pe care Îl găsim într-o asemenea iubire.

În primul rând, ceea ce dă adâncime iubirii dintâi este spontaneitatea. În Sfintele Scripturi, una dintre cele mai frumoase imagini prin care este redată această realitate o avem în cartea Geneza. În momentul în care Adam este trezit din somnul adânc pe care i l-a dat Dumnezeu

și ochii lui întâlnesc chipul suav al Evei, în gestul spontan al iubirii sale, Adam face următoarea remarcă: „...în sfârșit...” (Gen. 2,23). Cu alte cuvinte, acest gest spontan este precedat de așteptare, de preocupare, de o sete lăuntrică în care așezăm interioritatea ce nu o putem exprima. Înaintea izbucnirii oarecum necontrolate a acestui gest de iubire, Adam a trecut prin diferite stări sufletești care au implicat în mod anticipat iubirea lui Dumnezeu, exprimată în dorința de a o crea pe Eva. Pe măsură ce viața noastră de credință nu păstrează această culoare a sufletului nostru, care să-L implice pe Dumnezeu într-un mod anticipat în gesturi de iubire față de oameni, în noi se mărește criza dintre dorința noastră de a aparține lui Dumnezeu și aplecarea spre păcat, realitate care va frustra atât dimensiunea noastră duhovnicească, cât și dimensiunea noastră fizică.

În teologia iubirii dintâi, îl întâlnim astfel pe omul capabil să evoce spontan gesturile de iubire ale lui Dumnezeu, deja manifestate. Așadar, când pierdem din vedere iubirea dintâi, alegem să transferăm accentul de pe implicarea dragostei lui Dumnezeu în viața noastră pe condiția întâmplării sau pe propriile noastre puteri. Acest lucru afectează deopotrivă atât pe Dumnezeu, cât și respectul de sine.

A doua caracteristică a iubirii dintâi este emoția. Când iubești ca întâia oară, ești prins de o forță sufletească în care inima își intensifică certitudinea apartenenței, dar, datorită unor lucruri care n-au avut încă loc, noi ne purtăm foarte neobișnuit: nu observăm că am ajuns în centrul atenției celorlalți, nu observăm că s-a schimbat

culoarea la semafor, ne aducem mai greu aminte că ne e foame și ne interesează prea puțin că am pierdut autobuzul sau tramvaiul.

De obicei, tipul de comportament ce rezultă din acest sentiment, pe care îl numim emoție, este de scurtă durată. Lucru trist este că și în viața noastră de credință iubirea dintâi este compromisă destul de timpuriu. Datorită acestui fapt, viața noastră religioasă comportă o mare uzură, din care rezultă că ne obișnuim cu ceea ce nu mai e plăcut și frumos.

Dumnezeu apreciază foarte mult ceea ce se petrece cu noi atunci când, datorită emoției, suntem diferiți și ne lasă să înțelegem că acest moment neobișnuit al vieții ar trebui să fie viața noastră obișnuită. A fi în timpul iubirii dintâi nu presupune, așa cum probabil am dedus, o atitudine de dezinteres față de ceea ce se petrece în jurul nostru, ci a fi în timpul iubirii dintâi presupune o atenție sporită față de ceea ce constituie obiectul iubirii noastre. Rezultă că

– în mod obișnuit – omul care s-a predat lui Dumnezeu va fi capabil să se comporte neobișnuit.

Dacă vom privi puțin la Hristos și dacă vom analiza viața Lui din sfintele Evanghelii, vom observa că, într-un mod foarte normal, pe fața Lui, în vorbele Lui, în gesturile Lui, în interacțiunile Lui cu oamenii, deci în toate, El a purtat altfelul. Dumnezeu ne provoacă la iubirea dintâi, pentru că îi e drag să fim altfel.

Teologia iubirii dintâi ne ajută, așa cum subliniam mai sus, să putem descoperi ce fel de oameni evidențiază ea, și atunci când vorbim de Dumnezeu, să putem observa ce fel de Dumnezeu descoperă ea. Un element relativ străin, care apare în timpul iubirii dintâi, este îngrijorarea. Această îngrijorare reprezintă procentul de nesiguranță din viața noastră, cu ajutorul căreia noi ne întărim certitudinea, nu o distrugem. Exact cum un tată și o mamă, atunci când se îngrijorează de viitorul copilului lor, evidențiază prin aceasta calitatea superioară a iubirii pe care și-o exprimă față de copil, tot astfel, cu privire la relația dintre noi și Dumnezeu și cu privire la ce se va întâmpla cu noi din perspectiva eternității, noi nu vulnerabilizăm iubirea și credința, ci facem uz de resursele pe care Dumnezeu le-a pus în noi pentru a dobândi scopul credinței și al iubirii.

De asemenea, exact cum unii părinți își abandonează copilul datorită îngrijorării lor cu privire la viitorul lui sau datorită îngrijorării cu privire la imposibilitatea lor de a-i oferi un viitor, și noi, când transformăm această îngrijorare în incertitudine și în confuzie, devenim capabili să abandonăm credința și iubirea noastră. Acest tip de stare lăuntrică ajunge până acolo, încât suntem capabili să spunem că Dumnezeu ne acceptă și ne mântuiește și fără o viață schimbată.

Deci, distanțarea de această iubire transformă îngrijorarea în neîncredere, realitate care, pe termen mediu și lung, va face imposibilă rămânerea noastră în Dumnezeu. În monologul din Osea 11, îl vedem pe Dumnezeu ca pe unul ce e dispus ca, într-o manifestare aproape de disperare, să facă orice pentru a nu transforma calitatea îngrijorării din iubirea dintâi într-o neîncredere: „Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Teboimul? Mi se zbate inima în Mine, și tot lângă Mine se mișcă de milă! Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sunt Dumnezeu, nu un om, Eu sunt Sfântul în mijlocul tău și nu voi veni să prăpădesc” (Osea 11,8-9).

În relația dintre noi și Dumnezeu, această neîncredere care rezultă din degradarea îngrijorării se convertește, de obicei, în fapte ale firii, adică în fapte păcătoase prin care obținem liniștea de a fi păcătoși. Acest proces este numit, în Sfintele Scripturi, pietrificarea inimii. Fără a face o asociere nereușită, acest tip de atitudine, dacă este constant, poate să fie și un păcat împotriva Duhului Sfânt. Acest tip de îngrijorare nedegradată exprimă neliniștea noastră, prin care ne silim în mod constant să fim cât mai plăcuți lui Dumnezeu.

O altă trăsătură a iubirii dintâi este legată de puterea pe care aceasta și-o însușește. De obicei, suntem tentați să afirmăm că adevărata iubire este aceea care are ca destinatar pe unul din semenii noștri și, în același context,

afirmăm că iubirea egoistă este iubirea în care obiectul ei suntem noi înșine. Această antonimizare este depășită în iubirea dintâi, deoarece aici nu vorbim despre o iubire pentru alții (altruismul) și nu vorbim nici despre o iubire pentru noi (egoismul), ci vorbim despre o iubire a propriei noastre ființe pe gustul celuiilalt. Așadar, omul, când iubește întâi, nu cere, ci își oferă sieși prin cerințele celuiilalt și nu pretinde, ci se împlinește prin schimbarea de sine ce o dorește celuiilalt. Departe

de a specula acest joc de cuvinte, urmărim să așezăm în ele, pe cât de clar posibil, frumusețea iubirii dintâi și miracolul rămănerii în această iubire. Când mă iubesc pe mine, pe gustul lui Dumnezeu, și când îmi ofer mie prin gustul lui Dumnezeu, evidențiez nu lepădarea de sine, pe care unii oameni și-o reflectă într-un tip de viață altruist sau își justifică ura de sine, printr-un mod de viață altruist, ci lepădarea de sine care conjugă cu putere schimbarea mea. Când Domnul Isus Hristos specifică atitudinea celui ce dorește să-L urmeze, El nu spune că trebuie să te lepezi de tine și atât, ci spune că trebuie să te lepezi de tine, adică să te iubești prin gustul Lui, purtându-L crucea.

În iubirea dintâi, atunci când este vorba de relația dintre

oameni, omul care e îndrăgostit își exprimă iubirea de sine prin celuiilalt, adică se schimbă după dorințele celuiilalt. Acest proces nu se petrece în nici un alt tip de iubire. Când nu iubim ca prima dată, obținem un oarecare confort, dar acesta se datorează obișnuinței sau puterii de a-l accepta pe celuiilalt așa cum este el. A iubi ca întâia dată este cu totul altceva: îl accept pe celuiilalt așa cum mă dorește el pe mine, adică mă schimb eu. La fel și în teologia iubirii dintâi, atunci când este vorba despre relația dintre noi și Dumnezeu, noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu acceptându-L așa cum ne vrea, adică să ne schimbăm, nu acceptându-L așa cum e, adică fără să ne schimbăm.

Când Domnul Isus Hristos apreciază în cartea Apocalipsa că unii dintre noi și-au pierdut dragostea dintâi, remediul pe care îl dă nu mai este nominalizat în expresia subiectivă – iubirea dintâi – ci în aspectul obiectiv al acesteia, și

anume în schimbare, în faptele dintâi. Cine știe să păstreze iubirea dintâi până la sfârșit, prin puterea Duhului Sfânt, dobândește o nouă identitate.

Această ultimă caracteristică a iubirii dintâi – noua identitate – sintetizează gustul celuiilalt și ne dă o entitate străină lumii și familiară cerului. „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat! Căci mânia Mea s-a abătut de la ei! Voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori ca crinul și va da rădăcini ca Libanul” (Osea 14,4-5).

În concluzie, în iubirea dintâi avem și soluția, și puterea reînviării noastre spirituale. Aici, numai aici, putem avea prezența Domnului Isus Hristos cu fiorul dragostei Lui și cu rezultatul făgăduințelor Lui.

Exod

sub asediu

Melodia celularului mă întrerupse brusc din citit. Mă uit pe ecran și îmi dau seama că este un apel din străinătate. Răspund. Apoi ascult mai bine de jumătate de oră o istorie de familie în plină dramă.

Frate pastor, am trăit mai mult timp cu impresia că soțul meu mă înșală. Acum știu cum stau lucrurile. Sunt foarte stresată de serviciu. Simt că-mi scapă copilul de sub control. Nu reușesc să-i mai acord suficientă grijă părintească. Soțul se ocupă și mai puțin de el. Alerg de la un loc de muncă la altul, și seara cad extenuată. Și el vine tot așa de obosit. Nu mai este ce-a fost. Îl simt absent și, ce-i drept, nici eu nu-i mai acord atenția necesară. Parcă m-am răcit. Am avut o căsnicie fericită până să plecăm din țară. Un zvon că are și alte preocupări afective pentru o anume femeie m-a scos din amorțeală. Îl confrunt. El neagă. Îl ameninț. El mă asigură că nu e nimic din ce cred eu. Că aiurez. Îl cred, că așa suntem noi. Deodată, alt zvon din altă parte mă pune din nou pe jar. Iar îl cercetez. Iar neagă. Și atunci pun un detectiv pe urmele lui. Banii mei câștigați cu trudă sunt dați pe o urmărire rușinoasă. În sfârșit, îl prind. Îi arăt fotografiile. El se justifică lamentabil: 'E o cunoștință din țară pe care vreau s-o aduc la adevăr! Dacă ți-aș fi spus, nu m-ai fi crezut!', mă aburește el. Ca și când aș fi un copil și nu pricep. Mai mult, e și slujbaş important în comitetul bisericii. Spuneți-mi ce să fac?

O criză înzecită

Mai cunosc câteva zeci de cazuri, care mai de care mai ciudate. Multe familii aflate în afara țării de origine se confruntă cu astfel de probleme. Nu înseamnă că nu sunt și familii care s-au adaptat și trăiesc o bogată experiență de viață de cuplu. Dar evidența lucrurilor reclamă un adevăr de netăgăduit: pe pământ străin criza este de zece ori mai mare! Vreți să vă argumentez?

Din cercetarea făcută în urma unor seminarii de familie în mai multe țări, unde prezența noastră românească este bogată, am constatat că o tensiune înzecită se adună în sufletul celui care întreprinde un exod spre țările mai înstărite:

1. Dezrădăcinarea temporară sau de durată duce la nesiguranță și instabilitate în familie, prin absența factorilor protectori și securizanți din contextul familiei extinse din țară.

2. Cultura diferită dă asalt asupra structurilor noastre de adaptare, formate pe principiile autohtone, șocând la început și înstrăinând pentru o perioadă, până la o readaptare, uneori nefericită în unele aspecte.

3. Nivelul de evaluare a emigrantului de către țara în care muncește îi scade valoarea de sine prin punerea în inferioritate de către localnici, prin acte discriminatorii cum sunt: retribuția mai mică decât cea a autohtonilor sau lipsa unor facilități datorită statutului lor.

George Uba

director,
Departamentul
Școala de Sabat /
Lucrarea Personală,
Conferința
Muntenia

4. Condițiile improprie, pentru cei care locuiesc în număr mare sub același acoperiș, afectează intimitatea dintre soț și soție. De asemenea, faptul că doar unul dintre cei doi lucrează în afară, iar celălalt este în țară, privat de relația normală de cuplu, erodează comunicarea și aduce în impas relația lor.

5. Posibilitatea realizării din punct de vedere economic al celui dependent de partenerul care muncește îl determină să-și stabilească independența și o relațivitate mai mare față de partener, oricând cu posibilitatea de desprindere din cuplu – când starea de tensiune se repetă.

6. Conflictele nerezolvate în țară se amplifică pe pământ străin prin incapacitatea de a le gestiona, într-un loc unde comunicarea intră în criză.

7. Stilul de viață alert determină schimbarea priorităților, astfel încât familia și nevoile ei, altădată de prim ordin, sunt subordonate procurării resurselor materiale.

8. Constrângerile, în noul habitat de muncă, creează compromisiuri și presiuni pentru a ceda în unele principii de viață de familie și spirituală.

9. Alternanța între a rămâne și a pleca și amânările plecării creează conflicte în familie, uneori ireconciliabile. Unii dintre membrii familiei, îndeosebi tinerii, care se adaptează mai ușor, consideră inoportună plecarea, pe când părinții susțin întoarcerea după o perioadă.

10. Neimplicarea în biserică și o relație fragilă cu Dumnezeu duc la diminuarea responsabilității spirituale și la o viață abandonată împrejurărilor nefericite și stresante.

Dragostea nu are nevoie de viză

„Îi voi sădi în țara lor și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul Dumnezeuul tău!” (Amos 9,15).

Nu putem uita că suntem în trecere, cu privirea ațintită spre

cetatea de sus, unde este înfiptă ancora credinței noastre. Acolo ne va sădi Cel care ne-a scos din Egiptul păcatului, în țara Împărăției harului Său, dar până atunci, Dumnezeu nu este limitat de granițele vreunei țări pentru a nu putea da vigoare unei relații de familie pe pământ străin. Când dragostea este chemată, nici o îngrădire pământească nu poate să oprească îmbrățișarea celor doi, care și-au jurat credință pentru oriunde și oricând.

Să urmărim câteva sugestii care facilitează menținerea valorilor unui statut consolidat al familiei:

– studiul constant și regulat în familie și altarul familial în fumul rugăciunilor înălțate pentru protecție și prezență divină permanentă;

– ruperi de ritm, prin vizitarea de către cei doi a diferitelor locuri pitorești din țara în care sunt, prin mergerea împreună la cumpărături sau prin scoaterea copiilor în locuri agreate de ei;

– o comunicare deschisă și bogată pentru menținerea încrederii și a plănuirii în familie;

– întâlniri ale cuplurilor la biserica în jurul evenimentelor pe care ea le programează;

– atenții reciproce și declarații de dragoste reafirmate în cuplu și amenințări tot reciproce, prin care celălalt e avizat: „De mine nu vei scăpa până la moarte!”;

– păstrarea unei corespondențe bogate cu părinții, dacă au rămas în țară, cu rudele și cu biserica de unde au plecat;

– întregirea familiei prin chemarea celui care a fost departe de partener sau venirea lui periodică acasă (decât cheltuieli dureroase pentru procesul de divorț, mai bine vizite fericite pentru redarea familiei, cu planul unei reîntregiri cât mai rapide);

– trăirea principală a vieții, indiferent de presiunile noului statut de emigrant;

– continuarea obiceiurilor din țară (aniversări de zile de naștere, de căsătorie);

– învățarea cât mai bine a limbii pentru o adaptare mai bună la noul context;

– o implicare viguroasă în activitățile bisericii și formarea de „bărci de salvare”, grupe mici, care se întâlnesc periodic pentru părtașie și sprijin;

– susținerea unor programe misionare din țară, prin implicare financiară sau prin alte modalități de sprijinire a proiectelor bisericii în care au fost sau sunt membri;

– păstrarea intimității în familia stabilită temporar sau definitiv în altă țară, prin neacceptarea altor persoane, oricât de apropiate ar fi ele, în locuința celor doi sau limitarea șederii lor pentru un timp scurt.

Alo, tot eu sunt. Cea cu detectivul”, îmi aminti vocea cunoscută. „Am discutat serios și cu lacrimi. Nu mă mai despart. Am hotărât să mergem înainte împreună. Sunt mai atentă cu el și el cu mine. Nu credeți că așa e mai bine?

Educat

pentru cer

„Mântuirea este lucrarea prin care omul este educat pentru cer. Educația aceasta înseamnă cunoașterea lui Hristos. Înseamnă emanciparea de sub ideile, obiceiurile și practicile învățate în școala domnului întunericului. Sufletul trebuie să fie eliberat de tot ceea ce este în opoziție cu credințioșia față de Dumnezeu.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 2002, pag. 302)

Cu aceste impresionante declarații, comentate de pastorul Valentin Dănăiață, s-au deschis lucrările Convenției Naționale de Educație, desfășurate la Brașov-Stupini, în perioada 5-7 aprilie 2004, cu participarea a aproximativ 120 de educatori, învățători și profesori de pe întreg cuprinsul țării.

Simțământul unei coplesitoare responsabilități, preocuparea pentru o educație de calitate și dorința fierbinte de a-L sluji pe Dumnezeu au asigurat o atmosferă cerească pe întregul parcurs al lucrărilor. Într-un climat spiritual și de o înaltă ținută academică, profesorii dr. Raquel Korniejczuc, rector al Universității Montemorelos-Mexic, și dr. Victor Korniejczuc, din cadrul aceleiași instituții, au readus în atenția participanților frumusețea principiilor adventiste de educație, alături de experiențele care au adus multe transformări în viețile tinerilor aflați în procesul formării lor ca oameni și cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu.

Am avut bucuria de a schimba câteva impresii cu invitații noștri. Iată ce ne-a declarat sora Raquel Korniejczuc, în exclusivitate pentru cititorii Curierului Adventist:

Î: Care credeți că este marea provocare în domeniul educației, în biserica noastră, la timpul prezent?

R: Eu cred că mântuirea și educația sunt același lucru, atâta vreme cât scopul educației este restaurarea imaginii lui Dumnezeu în om. Evident, nu mă refer la jertfa Mântuitorului, ca act mântuitor, ci la formarea unui caracter pentru cer. Dumnezeu a inventat educația înainte de căderea în păcat, astfel încât omul să-și dezvolte potențialul la nesfârșit. Însă, după căderea

în păcat, scopul educației a fost redefinit. Recăștigarea virtuților pierdute, împăcarea cu Dumnezeu și un caracter ales au devenit prioritare. Aici se regăsește misiunea bisericii, dar și marea provocare. Cred că, pentru timpul prezent, urgențele se cristalizează în două direcții:

1. Copiii și tinerii bisericii noastre ar trebui conduși spre școlile adventiste, știut fiind faptul că, dacă un copil reușește să facă legătura între ceea ce învață în școală, familie și biserică, șansa de a rămâne în credință crește considerabil. În acest moment, avem prea puține instituții de învățământ. Nu uitați, biserica crește acolo unde apar școlile adventiste. Și, ca o minune, interesul celor din afara bisericii pentru educația din școlile noastre crește vertiginos.

2. Școlile noastre nu trebuie să-și piardă identitatea. Se manifestă o puternică tendință de secularizare și, prin urmare, profesorii și administratorii au provocarea de a menține și de a conserva misiunea și menirea noastră unică.

Î: Ce impresii luați cu dumneavoastră de la această Convenție de Educație?

R: Mi-am dorit foarte mult să vin în România. Cei câțiva frați români care au studiat în Mexic mi s-au părut consacrați și inteligenți. Am găsit aici un grup de educatori, învățători și profesori bine pregătiți și motivați în rolul pe care îl au ca mentori în școlile noastre și ale statului. Încurajez biserica din România să continue cu tipul acesta de întâlniri, menținând viu spiritul și identitatea noastră.

L-am întrebat, de asemenea, pe fratele Maur Gheorghe, directorul Departamentului de Educație și organizatorul acestei Convenții de Educație, care sunt impresiile legate de această convenție:

„Au fost două zile pline de părtășie, cunoaștere, învățături și dezbateri, având ca temă centrală integrarea credinței în predare. Alte teme prezentate în cadrul acestei convenții au fost: educația religioasă a copiilor, aplicarea disciplinei răscumpără-

Mihai Maur

director,
Departamentul
de Educație,
Conferința Banat

toare, teorii moderne ale învățării, psihologia învățării etc.

Temele au fost prezentate de unii dintre cei mai valoroși profesori adventiști din domeniul integrării credinței în învățare și al psihologiei învățării: dr. Raquel și dr. Victor Korniejczuc. Cu această ocazie, au fost prezentate cercetări proprii realizate de dr. Victor Korniejczuc în domeniul educației religioase a copiilor, care au oferit posibilitatea înțelegerii mai profunde a etapelor dezvoltării și a acumulării valorilor religioase de către copii și adolescenți.

Bazându-mă pe opiniile exprimate de participanți în fișele de evaluare ale convenției, pot afirma că întâlnirea de anul acesta a fost una dintre cele mai valoroase convenții organizate de Departamentul de Educație al Uniunii Române, domeniul instruirii fiind îmbinat în mod armonios cu domeniul spiritual."

Iată și alte impresii culese cu această ocazie:

"Consider mai mult decât oportună această întâlnire, în cadrul Convenției de Educație, cu persoane spirituale și competente, dispuse să ne împărtășească din cunoștințele și experiența lor în domeniu, pentru a deveni cu toții mai puternici și mai eficienți alături de Hristos, în actul educațional. E. G. White considera că cele mai alese opere de artă nu posedă nici pe departe acea frumusețe care să se poată compara cu frumusețea de caracter. Prin urmare, educația religioasă este 'valoarea regină', pentru că ne pregătește nu numai pentru această viață, ci și pentru cea veșnică." (Aurica Szentagotai, director, Liceul Adventist „Maranatha", Cluj).

"Seminariile prezentate s-au adresat cu precădere cadrelor didactice adventiste, atât celor ce predau în școlile noastre, cât și celor din școlile neadventiste. La loc de cinste s-a situat cursul de integrare a credinței în predare, indiferent de disciplina predată, în scopul promovării principiilor biblice. A fost o ocazie motiva-

toare pentru slujirea semenilor și o socotesc ca un real câștig pentru toți participanții. Plecăm de aici cu noi metode și inițiative și cu mai mult zel pentru misiune." (Viorel Răducanu, capelan, Liceul Adventist „Onisim", Craiova).

"Ne-am întâlnit aici cei care, alături de părinți, avem marea responsabilitate de a modela caracterele celor de mâine. Aveam nevoie de Convenția de Educație. Cursul despre integrarea credinței în predare mi-a deschis o altă viziune despre ce înseamnă să fii profesor adventist într-o școală publică; nu contează doar informația pe care o transmit, ci și modul în care îi ajut pe copii să-L cunoască pe Dumnezeu. Am învățat să fiu mai eficientă pentru Hristos la locul meu de muncă, în cadrul clasei și al colectivului profesoral." (Simina Ardelean, prof. de lb. franceză, Școala Generală nr. 2, Curtici, jud. Arad).

"Societatea are nevoie de noi. Acum când lumea întreagă își reorientează gândirea cu privire la sistemele educaționale, avem și noi nevoie de o refundamentare a gândirii despre adevărata educație. Suntem chemați și trebuie s-o facem la un standard de excelență. Cheia succesului o învățăm din istorie. Cea mai mare lecție care trebuie învățată de la poporul Israel este aceea că aderența strictă la un sistem educativ bazat pe un ideal religios și moral le-a păstrat unitatea într-un mod în care nu ar putea s-o facă nici un sistem politic. Salvarea acestui popor, cel puțin, se datorează educației sale." (Luminița Shaffer, director, Școala Generală „Muntele de Foc", Hagota).

În final, l-am întrebat pe fr. Gheorghe Modoran care sunt impresiile finale și direcțiile de viitor pentru sistemul educațional adventist din România.

"În ceea ce privește sistemul educațional adventist din România, pot spune că ne aflăm într-un moment de răscruce pentru școlile adventiste, având în vedere impactul noii legislații din învăță-

mântul românesc care urmează să apară în curând. Sunt în desfășurare dezbaterile privind învățământul confesional, care ar putea afecta în viitor liceele teologice adventiste existente.

Urmează să apară legea învățământului superior, cu modificările cerute de Uniunea europeană: 3-2-3, adică trei ani de învățământ universitar, doi ani de masterat și trei ani pentru programul de doctorat.

De asemenea, este în discuție și statutul Școlii Sanitare Postliceale de la Brăila vizavi de transformarea școlilor postliceale în colegii afiliate pe lângă o facultate de profil.

În anul universitar următor (2004-2005), va fi depus dosarul pentru acreditarea deplină a Facultății de Teologie-Litere de la Cernica.

Nevoia cea mai mare a Bisericii Adventiste în prezent, pe lângă rezolvarea problemelor amintite mai sus, este dezvoltarea unui sistem puternic, valoros, de învățământ preșcolar și primar. Este sistemul cel mai accesibil din punct de vedere al costurilor și al numărului de cadre didactice necesar și, mai ales, este vârsta cea mai potrivită pentru a semăna semințele adevărului, ale valorilor veșnice în sufletul copiilor noștri."

După acest eveniment binecuvântat, păstrăm în suflet, cu emoție și responsabilitate, cuvintele profetului: „Ideile noastre legate de educație sunt prea înguste și superficiale. Se face simțită nevoia unei sfere mai largi, a unui țel mai înalt. Adevărata educație înseamnă mai mult decât urmarea unei școli. Înseamnă mai mult decât pregătirea pentru viața de acum. Ea are de-a face cu întreaga făptură și cu toată perioada în care îi este cu putință omului să trăiască. Este dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale. Îl pregătește pe elev pentru bucuria slujirii în această lume și pentru bucuria mai înaltă a unei slujiri mai largi în lumea care va veni." (Ellen White, *Educație*, ed. 2001, pag. 9).

ȘCOALA DE SABAT

UN DEPARTAMENT ÎN ACȚIUNE

CONVENȚIA ȘCOLII DE SABAT, 16-18 APR. 2004

Pentru mulți dintre cei care colaborează în cadrul Departamentului Școala de Sabat, zilele de 16-18 aprilie 2004 au însemnat un eveniment de aducere-aminte. Într-o atmosferă entuziasată, Stupini-ul a găzduit Convenția Școlii de Sabat, care a adunat peste 200 de participanți din cele șase Conferințe.

Curtea, sala de cult, dormitoare, sala de mese au fost din nou pline de viață, de manifestări de bucurie și de mulțumire din partea participanților.

Cuvintele de bun venit și de deschidere a Convenției au fost rostite de fratele Valeriu Petrescu, care a citit versetele 1 și 2 din Psalmul 84:

„Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor! Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeu cel viu!”

Programul întâlnirii a fost conceput în așa fel, încât să ofere timp pentru studiu și cercetare prin seminarii, cât și prin discuții interactive. Atât din partea organizatorilor, cât și din partea participanților, asupra aspectelor care privesc Departamentul Școala de Sabat, s-a așezat o pecete adâncă, spirituală.

În cadrul primului seminar, fratele Tamási Károly – director al Departamentului Școala de Sabat/Lucrarea Personală, Conferința Transilvania de Sud – a prezentat importanța pregătirii personale a instructorilor. Ideea centrală a prezentării s-a axat în jurul cuvintelor inspirate: „Adevăratul învățător (instructor) nu se mulțumește cu idei învechite, cu o minte leneșă sau cu o memorie slabă. Domnul ne-a pus la îndemână multe resurse.” (Ellen White, *Counsels on Sabbath School Work*, pag. 103). Concluzia prezentării este următoarea: „Ceea ce este instructorul contează mai mult decât ceea ce spune el”.

Seminarul următor a accentuat importanța și rolul orei instructorilor. Fratele Buică Nicolae – director al Departamentului Școala de Sabat/Lucrarea Personală, Conferința Oltenia – a adresat participanților câteva întrebări de trezire a interesului față de acest domeniu: De ce o întâlnire a instructorilor Școlii de Sabat? Nu se poate și fără? Concluzia prezentării arăta că ora instructorilor are un rol deosebit de important în programul Școlii de Sabat. Această întâlnire ar fi mai potrivit să aibă loc în cursul săptămânii, iar punctul central al discuțiilor din cadrul orei instructorilor nu este conținutul întrebărilor, ci mai degrabă să ofere ajutor prin implementarea diferitelor metode de predare.

Un alt seminar, prezentat de fratele Orban Ioan – director al Departamentului Școala de Sabat/Lucrarea Personală, Conferința Transilvania de Nord – a abordat un subiect foarte important din cadrul activității Școlii de Sabat: „Atribuțiile dirigintei Școlii de Sabat”. Citatul izvorât din scrierile servei Domnului a constituit elementul de bază al prezentării: „Nu îngăduiți ca aceia care fac lucrurile doar din obișnuință să preia conducerea școlii și să-i imprime un caracter formal și anumite obiceiuri, sufocând-o cu o mulțime de reguli. Este foarte important să fie ordine, dar avem nevoie de mai multă cunoaștere a ‘celor duhovnicești’, pe lângă toate regulile și reglementările. Avem nevoie de putere dătătoare de viață, entuziasm plin de zel, pentru ca în școli să existe o atmosferă de adevărată evlavie și curăție, să se observe o reală înaintare religioasă și în temere de Dumnezeu.” (Ellen White, *Counsels on Sabbath School Work*, pag. 162). Dirigintele este cheia revigorării serviciului divin al Școlii de Sabat.

Ioan Orban

director,
Departamentul
Școala de Sabat /
Lucrarea Personală,
Conferința
Transilvania de Nord

Un viu interes a trezit seminarul prezentat de fratele Valeriu Petrescu, intitulat „Reîntoarcere la origini”. Nevoia de a privi în urmă și de a nu uita calea pe care Dumnezeu ne-a călăuzit până în prezent este o nevoie stringentă a fiecărui credincios. Atunci când vom descoperi originea grupei Școlii de Sabat chiar în Eden, când vom înțelege că Dumnezeu a fost primul Învățător și că primul studiu al Școlii de Sabat a vorbit despre Creator și iubirea lui divină, vom aprecia mult mai mult calitatea de elev în școala lui Hristos.

– „Slujbașii consacrați ai bisericii vor lucra și plănuși în așa fel, încât să-i determine pe toți membrii bisericii locale să se înscrie și să participe la Școala de Sabat.” (*Manualul Școlii de Sabat*, pag. 81).

– „Acesta este secretul puterii asupra elevilor tăi: reflectă-L pe Isus.” (Ellen White, *Educație*, pag. 222)

Aspecte foarte importante, care privesc rolul misionar al grupei Școlii de Sabat, au fost arătate de către fratele Iosub Costel – director al Departamentului Școala de Sabat / Lucrarea Personală, Conferința Moldova.

Fratele George Uba – director al Departamentului Școala de Sabat / Lucrarea Personală, Conferința Muntenia – în stilul lui caracteristic, a prezentat diferite modele de organizare a Școlii de Sabat. În cadrul seminarului, s-a precizat faptul că grupa Școlii de Sabat trebuie să devină o adevărată familie, în care se regăsesc și se împletesc iubirea, mila, împreunăsimțire, bucuria, cunoașterea și speranța mântuirii.

În seminarul prezentat de fratele Gabriel Dragoș – director al Departamentului Școala de Sabat / Lucrarea Personală, Conferința Banat – a fost evidențiat rolul pastorului în cadrul programelor Școlii de Sabat. Este important de reținut următoarele afirmații din cadrul seminarului:

– O minte strălucită, fără temere de Dumnezeu, duce la eșec.

Din acest seminar, subliniez chemarea imperativă adresată bisericii pentru lucrarea misionară. „Biserica trebuie să acționeze pentru salvarea omului. Ea a fost organizată pentru a sluji semenilor.” (Ellen White,

Manuscrisul 140 din 1902). Lucrarea misionară este unica rațiune de a fi a bisericii.

Cuvântul de cercetare al Scripturii a fost rostit de fratele Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române, care a menționat un eveniment descris în 1 Cron. 11,16-19. A fost accentuată rugămintea lui David, rugămintea care străbate veacurile și țintește sufletele noastre în prezent: „Cine-mi va aduce apă de băut din fântâna de la poarta Betleemului?” Cuvântul lui Dumnezeu este pentru noi astăzi apa dătătoare de viață. Prin două întrebări deosebit de actuale, fratele Bocăneanu a încercat să ne conștientizeze asupra importanței pe care o are Departamentul Școala de Sabat pentru învierea semenilor:

– Care sunt obstacolele care ne împiedică să ne apropiem de Cuvânt?

– Ce ne stă în cale și nu ne lasă să

ne întoarcem spre oameni, având cu noi apa vie a Cuvântului?

Unul dintre cele mai importante scopuri urmărite de Convenția Școlii de Sabat a fost adâncirea spiritului de părtășie. La aceasta a contribuit ocazia împărtășirii experiențelor din toate colțurile țării, dar și din îndepărtata Argentina. Familia Ancuța și Laurențiu Ionescu, proaspăt întorși din această țară, ne-au prezentat multe dintre binecuvântările care se revarsă peste bisericile noastre din America de Sud.

Binecuvântările care au decurs din întâlnirea din cadrul Convenției Școlii de Sabat au fost subliniate de către participanți:

„Am avut îndoieli, dat fiind apatia generală care ne-a cuprins în ultimul timp. Spre bucuria mea, cu ocazia Convenției, am aflat răspunsul la multe întrebări, care mă frământau.” (Țanu Fabiola, Biserica locală „Speranța” din Cluj).

„Ceea ce m-a impresionat este faptul că încep să privesc altfel misiunea Școlii de Sabat. Până acum, eram ferm convinsă că Școala de Sabat este numai o modalitate de instruire și de învățare a membrilor bisericii. Dar, de fapt, putem spune că prietenia și iubirea trebuie să-l caracterizeze pe fiecare elev al Școlii de Sabat. Misiunea noastră este să spunem persoanelor cu care intrăm în contact învățăturile acumulate în timpul Școlii de Sabat.” (Simona Dragoș, psiholog).

„Am fost plăcut impresionat de ceea ce indica ‘barometrul atmosferic’, de natura practică a seminariilor și de spiritul de echipă în care se lucra. Aștept cu nerăbdare să pot prezenta comitetului și apoi bisericii cele învățate la această întâlnire.” (Csergezan Gabriel, Biserica locală din Gherla).

Am plecat spre casele și comunitățile noastre cu sufletul hrănit din bogățiile Cuvântului, cu dorința de a dăruși și semenilor noștri din prea-plinul binecuvântărilor primite.

Locul apartenenței

Există un loc și pentru mine? Am descoperit ecoul acestei întrebări pătrunzându-mi mintea de mai multe ori decât pot număra, în ultimele câteva luni de zile. Și știu că nu sunt singura.

Pe cont propriu

De curând, viața mea a fost bulversată: Am absolvit colegiul, mi-am împachetat lucrurile și m-am îndreptat către „lumea reală”, departe de prietenii mei, de familia mea, de biserica mea – de orice îmi era familiar. M-am descoperit într-un loc nou, cu un nou loc de muncă, înconjurată de necunoscut, căutând o nouă biserică de care să aparțin.

Îmi dau seama că, în mare măsură, experiența mea este asemănătoare cu cea a noilor membri din biserică. Ei au găsit o relație frumoasă cu Isus, și acest lucru este emoționant. Sunt plini de ardoare pentru Dumnezeu și doresc să savureze comoara schimbării din viața lor. Ei au devenit o parte din familia lui Dumnezeu. Acesta-i cel mai important lucru, nu-i așa?

Ce se întâmplă însă când noutatea dispare și se instalează rutina creștinismului cotidian? Ce se întâmplă când noii membri privesc dincolo de încântarea inițială și caută un loc unde să se instaleze?

Gândiți-vă la o mare reuniune de familie. Emoțiile sunt la cote înalte, pe măsură ce familia se strânge. Îmbrățișările și voia bună sunt din belșug. Pe măsură ce orele trec, adulții se așază la taifas, discutând despre ce s-a întâmplat de când nu s-au mai văzut. Aproape inevitabil, există prin acea mulțime un copil care se simte uitat. Tot acel taifas este nesemnificativ pentru adulți, de vreme ce nu sunt îndeajuns de maturi, ca să-și amintească jumătate din ceea ce se discută.

Ce vor putea face? Unde se potrivesc în marele tablou al familiei?

La fel se întâmplă și în familia lui Dumnezeu. Ca biserică, trebuie să fim atenți să nu-i îndepărtăm pe „copii”. Este ușor să ne simțim confortabil în rolurile noastre și să uităm că, la fiecare botez, la fiecare transfer de membru, cu fiecare oaspete ce intră pe ușa bisericii, există, de fapt, cineva care caută un spațiu, un loc de care să aparțină în această mare familie a lui Dumnezeu.

Nu există soluții facile și eu nu pretind că am răspunsurile, însă știu ce am simțit de-a lungul căutării mele după o biserică de care să aparțin și vă pot împărtăși câteva dintre lucrurile pe care le-am observat, câteva dintre cele pe care eu le caut.

Kirsten Torkelsen

*Uniunea Pacificul de Nord,
SUA*

Lista mea de dorințe

Eu caut o biserică prietenoasă și primitoare. Nu cu mult timp în urmă, am vizitat o biserică și am fost salutată, de cum am intrat, de o femeie prietenoasă, pe nume Rose. Ea a observat că fața mea nu-i era familiară și m-a întrebat cum mă numesc, m-a condus la o grupă a Școlii de Sabat și am discutat câteva minute. N-am fost lăsată să rătăcesc pe holuri sau să abordez un străin pentru a-i cere ajutor. Cineva a venit la mine. Am fost impresionată. Biserica trebuie să fie un loc unde oamenii să se simtă bineveniți.

Biserica trebuie să fie un loc al deschiderii și al acceptării. Eu provin dintr-o familie adventistă, mai degrabă tradițională, și îmi place și apreciez mai mult un serviciu divin „tradițional”. Venind direct de la colegiu, apreciez, de asemenea, și un serviciu divin care poate fi clasificat mai progresist. Concluzia? Există loc pentru o varietate de stiluri de închinare. Dacă sunt bine primiți în biserică, oamenii simt că închinarea lor e plină de semnificație. Însă, cu fiecare nouă expresie, există cineva care va simți că metodele sunt nepotrivite. Încercați

*Adventist Review,
Martie, 2002*

să fiți deschiși. Comunicați, chiar dacă există diferențe, și nu lăsați să moară bucuria împărtășirii lui Isus în urmărirea definirii, o dată pentru totdeauna, a tuturor aspectelor cu privire la ceea ce este permis.

Doresc să frecventez o biserică în care să servesc unui scop.

Vreau să fiu implicată. doresc să am o slujbă în care să fac ceva pentru cei ce simt nevoia aceasta. Biserica este un loc minunat pentru implicare. Când timpul de ședință al comitetului bisericii se scurge, există întotdeauna goluri de umplut și oameni care caută cu disperare să le umple. Există slujbe de îndeplinit. Există oameni care doresc să fie implicați. Nu va fi nici o problemă. E corect? Nu, e greșit.

Multe dintre slujbele din biserică implică ieșirea „în față” – ca, de pildă, diacon plasator, diaconasă, instructor al Școlii de Sabat sau dirijor. Cum poate fi implicată o persoană care nu se

dăruirii, în generozitate; darul conducerii, în seriozitate; darul compasiunii, cu bucurie” (Rom. 12,6-8, NRSV). O biserică trebuie să se străduiască să-i implice pe membrii săi, folosind toată paleta darurilor spirituale cu care a fost binecuvântată.

Fiecare dintre noi – de la copii la adulți – am fost binecuvântați cu talente pe care alții nu le au. Nimeni altul nu poate face slujba pentru care tu și eu am fost creați ca s-o putem face. Unul dintre scopurile bisericilor noastre este acela de a-l ajuta pe fiecare membru să descopere și să folosească talentele personale, dăruite de Dumnezeu.

„Există o diversitate de daruri, dar același Duh; și există o diversitate de slujbe, însă același Domn; există o diversitate de activități, însă este același Dumnezeu care activează toate acestea în fiecare” (1 Cor. 12,4-6, NRSV).

rugăciune, enumerând doar câteva. Să organizeze grupe mici, pe care să le implice în societate prin proiecte misionare. Mă simt mult mai bine stând pe scaun în Sabat-dimineață, indiferent de dispoziția mea sau de împrejurări, când știu că am niște prieteni care mă așteaptă.

Această relație nu numai că are capacitatea de a mă încuraja și împlini, ci ea poate transmite de asemenea un mesaj pentru ceilalți. Înaintea morții Sale, Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că voi sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unul pentru celălalt” (Ioan 13,35, NRSV). Ei vor cunoaște că suntem creștini prin manifestarea dragostei.

Ultimul Cuvânt

Presupun că ați putea spune că eu îl caut pe Isus. doresc să-L găsesc la biserică – în Cuvânt, în meditație, în faptă. Isus îi acceptă pe oameni. El încurajează ce este cel mai bun în ei. El este implicat în viața lor.

Aceasta este o sarcină dificilă, recunosc; nu sunt în măsură să pretind servicii ireproșabile. Biserica este alcătuită din ființe umane care, cu siguranță, vor face greșeli. Uneori, Isus este dezamăgit în așteptările Sale. Dar eu caut o biserică ce încearcă să-și păstreze obiectivul asupra lui Isus.

Isus a spus: „Veniți la Mine toți cei trudiți și apăsați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine” (Mat. 11,28.29, NIV). Isus nu așteaptă din partea noastră să avem totul perfect, ca biserică, dar și ca indivizi. El așteaptă însă ca noi să învățăm de-a lungul vieții.

Conceptul învățării îmi aduce aminte de școală. Acesta este un lucru familiar pentru mine. Îmi place. Când găsesc o biserică făcând tot ce poate mai bine pentru a arăta lumii cum este Isus, cred că o voi percepe ca pe ceva familiar. Când se va întâmpla aceasta, căutarea mea după o nouă biserică se va opri, căci voi fi acasă.

Traducere de Cezar Spătărelu

simte confortabil „în față”? Există vreo slujbă și pentru ea? Aici intră în rol darurile spirituale.

Apostolul Pavel a scris: „Noi avem daruri care diferă potrivit harului acordat nouă: darul profeției, în măsura credinței; darul slujirii, în slujire; darul învățării, în învățare; darul îndemnării, în îndemnare; darul

Biserica este un loc unde caut un simțământ al comuniunii. doresc apartenență. doresc să merg în Sabat la biserică și să văd nu numai fețe prietenoase, ci și prieteni. Un alt lucru la care mă gândesc este ca bisericile să depună eforturi pentru a-i strânge pe oameni. Să furnizeze legături. Să aibă evenimente sociale: mese de părtășie, tabere și grupe de

O decizie înțeleaptă

Pentru orice om, luarea unei decizii într-o anumită situație e un lucru destul de dificil. În general, fiecare om preferă să ia decizii în dreptul său, adică să poată să își stăpânească viața. Orice decizie pe care o ia fiecare persoană se bazează pe informații. Informațiile în sine nu ne pot determina să facem ceva. Ele ajung la creierul nostru, unde le analizăm, apoi hotărâm ce să facem. Ușor sau greu de luat, deciziile sunt însă inevitabile. De la cele mai simple decizii – cu ce ne îmbrăcăm dimineața, ce mâncăm la micul dejun sau cum să rezolvăm problemele de peste zi până la cele mai importante – ce profesie și ce partener de viață îmi aleg. Întotdeauna omul caută soluțiile cele mai bune. Prin alegerile pe care le facem, putem sau nu să deținem controlul asupra a ceea ce ni se întâmplă. De exemplu, când suntem deprimați, noi socotim că nu deținem controlul asupra suferinței noastre, ci considerăm că anumiți factori externi ne creează această stare. O parte dintre oamenii nefericiți nu au neapărat probleme majore, ci această stare le este indusă din pricina felului în care aleg să se comporte. Ei sunt incapabili să întrețină o relație satisfăcătoare cu oameni fericiți și, ca urmare, sunt nefericiți. Mulți dintre acești oameni nefericiți își doresc să găsească pe alții care să-i iubească. Este vital să luăm decizii înțelepte în probleme de importanță majoră, întrucât fericirea noastră depinde într-o mare măsură de ele. Sunt unii oameni care se simt în stare să ia asemenea decizii și resping ajutorul când le este oferit. Când ne aflăm într-o anumită situație în care trebuie să luăm o hotărâre, ne este de folos să auzim părerea celor care s-au confruntat cu o situație similară. „Planurile nu reușesc, când lipsește sfatul, dar se împlinesc când sunt mulți sfătuitori” – ni se spune în Proverbe. Atunci când cerem un sfat sau când învățăm din experiența altora, trebuie să fim conștienți că decizia finală ne aparține și că va trebui să ne asumăm toată responsabilitatea pentru ea. Trebuie să avem în vedere consecințele de durată, nu trebuie să avem în vedere doar avantajele de moment. Conștiința ne poate ajuta să luăm decizii în armonie cu principiile după care alegem să trăim.

O conștiință bine instruită va accepta voia lui Dumnezeu: „Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”.

Una dintre cele mai importante decizii în viața unui om este alegerea partenerului de viață. Este important ca viitorul meu soț sau viitoarea mea soție să îmi împărtășească convingerile. Este plăcut să știi pe cineva care nu te judecă și nu încearcă să te schimbe. Este greșită mentalitatea conform căreia cineva se căsătorește și este convins că, după ce se va căsători, va reuși să își schimbe partenerul după dorințele lui/ei. E plăcut să constăți că există cineva care te iubește fără rezerve. Cu această persoană poți să te simți destins și să râzi de orice. În fața acestei persoane, îți poți împărtăși lumea ta interioară, fără să te temi de refuz, de ridicol, de comentarii sau de învinuiri. Această dorință de a împărtăși temerile și speranțele definește iubirea. Câtă vreme putem proceda astfel înseamnă că alegerea e bună și că suntem cu persoana potrivită. Dacă nu putem proceda astfel de la început, iubirea nu are destulă putere.

Orice decizie poate fi luată în mod corect sau în mod greșit. Unii dintre noi amână luarea unei decizii, de teamă că nu vor putea trăi în conformitate cu responsabilitățile pe care le implică aceasta. De multe ori, suntem cuprinși de îngrijorare. Din acest motiv, încercăm adesea să ignorăm luarea unor decizii, să pretindem că acest lucru nu este necesar pentru a putea fi pe placul cuiva. În acest caz, nu avem capacitatea de a ne putea conduce viața și nu vom avea succes în activitățile noastre, lipsindu-ne maturitatea necesară pentru decizii majore. Trebuie să ne fixăm obiective concrete, bazate pe nevoile actuale, pentru a ne ține viața în rânduială.

Atunci când luăm decizii care afectează și viața celorlalți, trebuie să-i consultăm și pe ei. Aceasta ne va ajuta să ne apropiem unii de alții.

Cuvintele Bibliei sunt scrise pentru folosul nostru, ne ajută să primim „învățăturile de bun-simț, de dreptate, de judecată și de corectitudine”. Dacă Îi cerem Domnului să ne ajute să luăm hotărâri bune în orice privință, putem fi siguri că El ne va ajuta, iar planurile noastre ne vor duce la bunăstare.

Simona Dragoș
psiholog

Sănătate pentru toți

Fie că o spune în cuvinte sau nu, fiecare om își dorește să fie sănătos, pentru că trăim într-o lume plină de suferință. Nu a fost așa de la început. Omul a ieșit din mâinile Creatorului său într-o stare perfectă și plină de frumusețe. Dovada o reprezintă faptul că rasa umană a rezistat de-a lungul celor șase mii de degradare din cauza păcatului. Dar încălcarea legilor fizice de funcționare a corpului omenesc a dus la ruină și durere. Chiar în aceste condiții, sănătatea este încă darul lui Dumnezeu, de care ne putem bucura, dacă dorim. Dacă ne vom lua timp să studiem cu atenție principiile care guvernează minunatul organism uman, vom descoperi înțelepciunea infinită a Creatorului, vom rămâne uimiți și vom respecta cu drag sfaturile Sale. Vom înțelege că ele reprezintă cea mai mare binecuvântare pentru noi.

Experimentarea unui stil de viață sănătos va da vigoare trupului, limpezime minții și va trezi în inimă recunoștința și dorința aprinsă de a împărtăși aceste binecuvântări cu semenii noștri. Este mare nevoie la ora actuală de copii ai lui Dumnezeu consacrați, care să ducă în lume evanghelia sănătății. El ne-a pus la îndemână o mulțime de sfaturi inspirate. Ar fi păcat să ținem doar pentru noi toate acestea sau chiar să uităm de ele, în timp ce o lume moare din lipsă de cunoștință, afundată în păcat și consecințele lui.

Lucrarea misionară medicală este de origine divină. Mântuitorul Însuși a venit pe pământ pentru a fi Modelul nostru – marele Misionar Medical. „El mergea din cetate în cetate și din orașel în orașel, predicând Evanghelia și vindecându-i pe bolnavi” (E. G. White, *Divina Vindecare*, ed. 1997, pag. 15). Iar ucenicilor săi, dintre care facem parte și noi, El le-a spus: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi.” (Ioan 20,21).

Lucrarea misionară medicală, unită cu predicarea Evangheliei, duce la restatornicirea deplină a omului. Este un serviciu al înțelegerii, al simpatiei, al bunăvoinței și al dragostei. Ea biruiește prejudecata așa cum nimic altceva nu o poate face. Este brațul drept al soliei Evangheliei, care va grăbi înaintarea lucrării. Ea oferă o cură pentru

vindecarea egoismului și va ridica comunitatea la noi înălțimi în experiența spirituală. Va face să se manifeste în fața lumii puterea sfințitoare a lui Dumnezeu și caracterul Său, îndeplinind astfel cea mai glorioasă misiune (vezi E. W. Hon, *Evanghelistizarea Medicală*, pag. 51).

Hai-deți să aplicăm acum practic aceste principii. Cum? Prin organizarea, în localitatea în care locuiți, a unui Club de Sănătate, un program la care să îi invitați pe toți prietenii și vecinii dumneavoastră. Este foarte simplu. Iată în ce constă. Cred că mulți au participat cu plăcere și entuziasm la Expozițiile de Sănătate, organizate până în prezent în diferite orașe. Ați observat că oamenii sunt încântați, dornici să afle cât mai multe informații despre stilul de viață sănătos și să beneficieze de toate testele medicale care sunt oferite. Cele cinci-șapte zile ale expoziției reușesc să trezească curiozitatea oamenilor, poate să-i conștientizeze într-o oarecare măsură de problemele de sănătate cu care se confruntă. Este foarte bine, dar nu suficient. Este primul pas. Însă pentru a ajunge să pună în practică principiile prezentate, este nevoie de mai mult timp, de relație personală cu fiecare dintre ei. Obiceiurile înrădăcinate de ani de zile nu se schimbă într-o săptămână. Aduceți-vă aminte de experiența personală în acest sens. Astfel, Clubul de Sănătate oferă posibilitatea întâlnirilor regulate, săptămânale, pe termen lung, ocazii deosebite de împrietenire cu oamenii, de a le câștiga încrederea, de a-i ajuta să facă schimbările necesare și, în cele din urmă, de a-i conduce să-L cunoască pe Mântuitorul nostru. Într-o sală cât mai centrală a zonei respective (casa de cultură, școala etc.), se prezintă seminarii pe teme medicale, cursuri de gătit și se învață aplicarea remediilor naturale de vindecare. La sfârșit, fiecare participant beneficiază de teste medicale gratuite, precum măsurarea tensiunii arteriale, a procentului de grăsime corporală, determinarea riscului de ateroscleroză, teste computerizate de apreciere a vârstei sănătății și a vârstei inimii și altele. Acesta este momentul cel mai prielnic de a-l cunoaște pe fiecare participant, de a înțelege care

Teodora Goran

director
Departamentul
Sănătate/
Temperanță,
Uniunea Română

ii sunt problemele și de a veni exact în întâmpinarea nevoilor lui. Sunt mulți oameni în lumea aceasta pentru care nimeni nu-și ia timp să-i asculte și apoi să le ofere încurajarea și sfatul de care au nevoie. Dumneavoastră sunteți privilegiați să faceți această lucrare nobilă, să fiți mesagerul Domnului Hristos pentru ființele pierdute, care își ruinează viața, de multe ori fără să știe.

Cei care participă la cluburile de sănătate, sunt invitați ca în timpul verii să experimenteze „pe viu” ce înseamnă un stil de viață sănătos, prin înscrierea la Tabăra de Sănătate. În anul 2002, aceasta a avut loc la Câmpulung Moldovenesc, iar în 2003 la Stupini. Un număr de 150 – 200 de persoane au participat la fiecare dintre aceste ocazii, unde medici, studenți ai Școlii Misionare Medicale de la Herghelea și alți invitați speciali au încercat să ofere un program cât mai divers, teoretic și practic. Oamenii au fost deosebit de încântați, au ascultat cu atenție seminariile prezentate; s-au antrenat cu entuziasm la orele de gimnastică și în excursiile organizate și au consumat cu poftă alimentele de origine vegetariană, pregătite atât de divers și de apetisant; au dorit chiar să afle rețetele și credem că s-au obișnuit să le pregătească și acasă; au beneficiat de masaj de relaxare și analize medicale. Mai mult decât toate, și-au făcut prieteni și și-au pus ținte înalte. Continuăm să-i susținem în rugăciune și dorim să fim împreună cu ei în taberele următoare și în Împărăția cerească.

Experiența Cluburilor de Sănătate a fost gustată deja în mai multe locuri din țară, demonstrând eficiența și importanța lucrării. Voi aminti doar câteva acum. La Târgu Mureș, oamenii au venit, au ascultat și au apreciat aceste ocazii. Din nou, studenții Școlii Misionare Medicale de la Herghelea au avut bucuria să se implice activ, alături de membrii comunităților și de pastori. Atmosfera de părtășie a fost deosebită.

După câteva luni de participare, două persoane, care veniseră pentru prima dată în contact cu Biserica Adventistă, și-au deschis inima; au dorit să-L cunoască pe Cel care a arătat o iubire atât de mare față de ele, descoperindu-le secretul unei vieți trăite cu adevărat și, în cele din urmă, au încheiat legământ cu Dumnezeu. Și alte localități din județul Mureș au găzduit cu drag astfel de programe.

La Năvodari, jud. Constanța, doi frați pastori și-au unit eforturile cu membrii districtelor lor pentru a sluji cu drag locuitorilor acestui oraș. Am apreciat entuziasmul deosebit și dăruirea cu care s-au antrenat în această lucrare. La început, oamenii au venit din curiozitate, dar atunci când au gustat din dragostea lui Hristos, când și-au dat seama de beneficiile pe care le aduce această slujire dezinteresată pentru viața lor, numărul lor a crescut considerabil, de la 50 la 150 – 160 de persoane și chiar mai mult. Adulți, vârstnici și copii, oameni simpli și intelectuali s-au înghesuit să asculte prezentările ținute într-una din sălile mai mari ale școlii din Năvodari. Apoi, multe alte săli de clasă au găzduit serviciile medicale gratuite atât de necesare și apreciate de oameni. Inimile lor s-au deschis în recunoștință și mulțumire pentru tot ceea ce li s-a oferit. Puteai înțelege acum mai bine ce se întâmplă pe timpul Domnului Hristos, când mulțimile veneau de pretutindeni la Isus pentru a fi vindecate. Unii dintre ei ne-au spus: „De când este Năvodariul acesta nu s-a mai făcut așa ceva. Este extraordinar... Vuiește întregul orașel de ceea ce faceți voi pentru binele oamenilor. Veniți în continuare și ajutați-ne. Avem nevoie de oameni ca voi...”. Atunci când li s-a spus că pentru perioada de vară, de concedii, se va lua o pauză, au putut fi văzute lacrimi în ochii unora care ne-au adresat rugămintea fierbinte de a reveni cu acest program.

Nu numai ei au fost fericiți, ci am citit bucuria slujirii pe fețele

tuturor celor care au sacrificat din timpul lor pentru a fi adevărați urmași ai lui Hristos, lucrând cu drag pentru salvarea semenilor lor. Atmosfera din comunități a fost înviorată. Dacă, pe plan fizic, mișcarea este legea vieții, lucrarea misionară înseamnă viață pentru suflet, înseamnă o comunitate activă și plină de zel pentru Mântuitorul.

Acestea sunt doar câteva vești. Experiențele sunt multe, în diverse locuri. Dar cred că nu vă veți mulțumi să citiți doar despre bucuria altora. Comunitatea dumneavoastră poate și trebuie să fie implicată în această lucrare. Numai așa vom crește, vom ieși din starea de căldicea la Laodiceii și vom deveni fierbinți pentru Isus. Acum ușile sunt încă deschise înaintea noastră și mulți sunt cei ce ne cheamă să le venim în ajutor. Vom putea oare să rămânem indiferenți la strigătul lor? Vom continua să fim prea ocupați cu lucrul nostru „important” și să-i lăsăm pe oamenii din jurul nostru să piară?

Nu doar medicii și asistentele medicale trebuie să facă această lucrare. În cartea *Hristos, Lumina lumii* stă scris că „fiecare ucenic adevărat este născut în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar”. Da, fiecare vă puteți găsi locul acolo, tânăr sau vârstnic: la protocol, la pregătirea și prezentarea degustărilor vegetariene, la testele computerizate, la serviciile medicale sau chiar numai în a vă oferi zâmbetul cald și experiența personală care să-i încurajeze pe cei veniți. Nu uitați că fiecare suflet câștigat pentru Hristos aduce o mare bucurie în ceruri și pe pământ, în viața celor salvați și a dumneavoastră. Într-o zi, veți pune cu drag la picioarele Mântuitorului coroana cu multe, multe stele.

Pentru mai multe informații și ajutor în organizarea unui Club de Sănătate, adresați-vă Departamentului de Sănătate al Uniunii. Oferta de prezentări medicale în formă digitală o găsiți la <http://www.intercer.org/prisma>

Realitățile credinței

**Rodica
Mihăilescu**

*Comunitatea „Sion”
din Ploiești,
Conferința Muntenia*

De câțeva vreme, pastorul comunității noastre mă încurajează să scriu câteva rânduri referitoare la felul în care am cunoscut adevărul și nu știu de ce tot evit.

Citesc în ziarul „Viață și Sănătate” experiența unui frate care nu-și poate folosi mâinile, dar a învățat să scrie cu piciorul și acum are bucuria să-și împărtășească experiența pentru încurajarea altor suflete. Pot să mai spun NU unei asemenea provocări?

Mulțumesc Domnului că El ne încurajează prin toate mijloacele!

Mă numesc Mihăilescu Rodica, sunt membră a Comunității „Sion” din Ploiești și am 49 de ani.

Până la revoluția din 1989, nu am avut nici un fel de preocupare religioasă și nici dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Atunci am observat că multe persoane pe care eu le admiram: scriitori, artiști, politicieni etc. își declarau credința în Dumnezeu. În mintea mea a apărut o întrebare care parcă nu-mi dădea pace: Oare chiar să existe Dumnezeu?

Viața mea era destul de dificilă, având doi copii pe care-i creșteam singură, dar ea a devenit grea în momentul în care am fost trimisă în șomaj, pierzând astfel orice sursă de întreținere.

Mama mă tot îndemna să merg la biserică, să mă rog la Dumnezeu și să mai las încăpățănarea. M-am hotărât astfel să merg la Biserica Ortodoxă pe care o frecventa ea, dar nu în mod regulat. Sinceră să fiu, mare lucru nu înțelegeam, dar insistam, mă străduiam.

Într-o zi, am primit prin fosta mea soacră o rochie de la o vecină de-a ei, pe care eu o cunoșteam și știam că este pocăită de sâmbăta. Rochia îmi venea bine și, la sugestia fostei mele soacre, i-am dat telefon „pocăitei” ca să-i mulțumesc. Ea, foarte amabilă, s-a oferit să mă ajute, cunoscând situația mea materială și m-a solicitat să-i tricotez o bluză în schimbul unor produse alimentare.

Am mers la ea să iau lâna și am plecat de acolo cu o sacoșă plină cu alimente, dar și cu o invitație la Casa de Cultură, unde avea loc o evanghelizare. Dorind să-i fac pe plac doamnei care m-a invitat, am mers acolo fără să mă gândesc la ce va urma. Sala era foarte plină, dar persoana care mă invitase lipsea. Nu știam ce să fac, să stau sau să plec, pentru că eu am mers acolo pentru acea persoană și nu pentru altceva. Până să mă hotărâsc, a început deja expunerea și îmi era jenă să mai plec. Ce am simțit în seara aceea a fost ceva nemaîntâlnit în viața mea. Vorbitorul parcă venise special să vorbească pentru mine. Aveam senzația că doamna nu venise tocmai pentru că-i povestise despre mine. Apoi, alte gânduri îmi veneau în minte, simțeam că cineva mi se adresează, dar nu avea de unde să știe așa de multe despre mine, pentru că erau lucruri numai de mine cunoscute. Mă simțeam adesea singură și pierdută, dar în seara aceea de mai, simțeam că cineva vrea să fie alături de mine. Am plâns mult, nu mă puteam abține, cu toate că-mi era jenă de cei din jurul meu. Acasă am meditat la cele auzite, la viața mea de până atunci, apoi am adormit răvășită. A doua zi, am primit telefon de la doamna cu invitația, care se scuza că nu a putut veni și mă invita din nou pentru seara respectivă. Și povestea se repetă: ea tot nu vine, iar eu, tot răvășită de atâtea trăiri noi și neobișnuite. Urmează altă zi, altă invitație, de data aceasta doamna apare, în sfârșit. Aveam acum prilejul să stăm mai mult de vorbă. Are tact, mă lasă să vorbesc, îmi spune că cel care-mi vorbise este chiar Dumnezeu, mă încurajează să mă rog chiar dacă nu cred încă în existența Lui.

Toată vara anului 1994 am stat în preajma doamnei cu invitația și exact peste un an avea să devină sora mea de credință. Între noi s-a legat o prietenie sinceră, în centrul

căreia stă Domnul Isus. El ne-a unit, El ne ține împreună.

În vara aceea, L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea credință în El și Domnul a fost bucuros să mi-o dea.

Am început să am experiențe pe drumul credinței. Domnul m-a ajutat să renunț la unele obiceiuri rele, pe care le dobândisem până atunci.

Acum vreau să vă împărtășesc experiența mea în legătură cu găsirea unui loc de muncă.

Am lucrat șaisprezece ani ca proiectant într-o întreprindere din Ploiești, apoi a urmat un șomaj. M-am angajat la o altă întreprindere, într-o meserie necunoscută mie și, neputând să mă adaptez, am trecut prin al doilea șomaj. Acesta este momentul când am început să vin la biserică.

M-am rugat Domnului să-mi găsească un loc de muncă și, într-o sâmbătă seara, când am plecat de la adunare, în drum spre casă, m-am întâlnit cu un fost coleg de serviciu care mi-a propus să comercializăm împreună cărți de beletristică (romane). Mă bucur și chiar cred că Dumnezeu mi l-a scos în cale. M-am apucat de treabă și chiar mi-am făcut o rețea de distribuție. Am început să citesc acele așa-zise cărți pentru a le putea prezenta. În capul meu era un talmeș-balmeș: citeam și Biblia, și „romanele” astea de două parale”. Sub influența învățăturilor pe care le primeam la biserică, simțeam că ceva nu era în regulă. Știam precis că Domnul nu ar fi făcut așa ceva. Dar cum să renunț? Începusem să câștig ceva bani. Atunci m-am rugat Domnului și l-am spus ce aveam pe suflet și iată că am primit un telefon de la cineva care avea un magazin de pește, întrebându-mă dacă nu vreau să lucrez pentru el. Mi-a dat adresa, iar a doua zi am mers să văd despre ce este vorba, crezând că mă va solicita să vând pește, dar nici vorbă, el îmi oferea să îngrijesc de două bătrâne, dintre care una aproape senilă. Am mers

acasă să mă rog. Mă simțeam umilită, mai ales că cel care mă solicitase mă cunoștea de mai mulți ani. Am pus cele două posibilități în câmpul, apoi mi-am spus că Domnul Isus aici ar fi mers. Am acceptat să lucrez pentru bătrâne. Colegul meu cu cărțile rămâne uimit. Am omis să vă spun că, în timp ce vindeam cărți, am întâlnit o fostă vecină care avea o fetiță bolnavă și pentru care avea drepul la un însoțitor. S-a oferit să-mi facă o angajare formală pentru fetița ei, să împărțim banii pe care îi primeam pe din două, iar la fetiță să merg numai foarte rar, când era nevoie, având astfel și ceva bani nemunșiți. Atunci m-am înțeles cu persoana care m-a solicitat să merg la bătrâne de cinci ori pe săptămână, pentru un salariu ca pentru trei zile. La început a fost greu, dar Dumnezeu m-a ajutat să mă adaptez. Uneori era chiar plăcut. Bătrânele mă lăsau să le citesc din Biblie, mă așteptau cu dragoste, îmi acceptaseră Sabatul liber.

Lucram de aproape șapte luni la acele bătrâne, dar gândul meu zbura mereu la meseria mea, nu mă puteam obișnui cu ideea că n-am s-o mai profesez niciodată. Când am venit într-o seară acasă, fiul meu cel mare mi-a spus că m-a căutat șeful Serviciului Tehnic de la întreprinderea unde lucrasem, spunându-mi că a fost schimbat directorul. El mă îndemna să merg să vorbesc cu actualul director care mă cunoștea, spunându-mi că el deja mi-a pregătit terenul. Mie nu-mi rămânea decât să-l mulțumesc Domnului și să mă duc în audiență. Am plecat la sigur, crezând că am toate atuurile: directorul mă cunoștea, fusesem chiar amică cu soția lui, șeful de la Tehnic își dorea să lucreze cu mine și chiar îmi pusese o „pilă” – ce era de crezut? Directorul m-a primit, mi-a promis multe, dar mi-a spus că nu mă poate angaja decât ca femeie de serviciu. S-a învățit biroul cu mine, pentru că la multe m-am așteptat, dar la asta nu.

Mi-am spus că, dacă Dumnezeu vrea să mă treacă și pe aici, înseamnă că are El o misiune pentru mine. Deja mă simțeam în slujba Domnului și nu mai conta cum îmi câștigam pâinea („cu multă trudă să-ți câștigi hrana”). Învătasem la școala Domnului Hristos că mai umilit ca El nu a fost nimeni. Directorul economic, un fost coleg de birou, m-a văzut într-o zi cu mătura în mână prin curtea fabricii. L-a întrebat pe șeful meu de ce am trecut la mătură și a dispus să-mi dea un post mai bun. Am fost avansată și transferată la cantină, dar mi-a cerut să lucrez și sâmbăta. Nu eram însă pregătită pentru așa o confruntare. Satana m-a lovit când aveam garda jos și am cedat. M-am simțit apoi ca un gunoi, mă uram. Am vorbit cu prietena mea și ea m-a încurajat. Nu m-a certat, nu m-a umilit, ne-am rugat împreună și m-a îndemnat să pun piciorul în Marea Roșie și să-l las pe Dumnezeu să despice valurile. Sâmbăta următoare nu am mai cedat. Când a fost nevoie, am mers duminică. Timp de doi ani am făcut curățenie în diverse locuri din fabrică și am avut privilegiul de a vorbi unor oameni pe care altfel nu aș fi avut cum să-i cunosc.

Lucrurile însă nu s-au terminat aici. Șeful de la Tehnic chiar avea nevoie de mine. Mă trimitea mereu în audiență la director, îl mai ruga și el, dar directorul, fără motiv aparent, mi-a refuzat mereu solicitarea de a trece la Tehnic. Supărat pe director din acest motiv, dar și din altele, probabil, șeful de la Tehnic și-a dat demisia. A venit un altul care însă nu a acceptat această funcție până nu am fost transferată și eu.

Rămân uimită! Acesta este Dumnezeul care ne iubește.

Am început să lucrez din nou într-un atelier de proiectare, însă numai cu o condiție – să nu lucrez sâmbăta. Acum lucrez din nou pe postul meu, proiectant.

Mulțumesc lui Dumnezeu că am avut prilejul să vă împărtășesc această experiență minunată.

Înțelepciunea personificată

Prov. 8,22-26.

1- Originea înțelepciunii

Înțelepciunea este descrisă ca fiind o persoană, iar originea ei derivă din Dumnezeu Însuși: „Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui...” (vers. 22). Verbul „a face”, poate fi tradus în limba engleză prin „a da naștere, a produce”. Însemnătatea de bază a verbului ebraic *qanah* pare să sugereze sensul de a poseda, a stăpâni, a deține (Prov. 4,5-7). Cineva poate câpăta sau deține ceva pe mai multe căi. O cale poate fi aceea de a da naștere, a zămisi, a procrea (Gen. 4,1). În cartea Proverbe, contextul pare să sugereze ideea concepției. Expresia „cea dintâi dintre lucrările Lui” poate fi tradusă prin „la începutul activității Lui”; atunci când Dumnezeu a început să creeze, înțelepciunea era deja acolo.

„Eu am fost așezată din veșnicie” (vers. 23). Unul dintre posibilele înțelesuri ale verbului *nasak* este „a numi” (Ps. 2,6). În acea situație, Dumnezeu a numit sau a desemnat pentru veșnicie înțelepciunea în poziții și în funcții speciale, înainte ca lumea să-și fi început existența. În acest pasaj, nu ni se spune totuși nimic despre natura acelei desemnări speciale.

De asemenea, se poate pleca de la rădăcina verbală *sakak*, „a urzi, a țese.” Psalmistul folosește acest verb pentru a descrie procesul de gestație, de purtare a fătului în pântecele mamei (Ps. 139,13). Astfel, în Prov. 8,23, ar putea fi descris procesul neîntrerupt al purtării acestei înțelepciuni în Ființa Divină. Metaforic vorbind, imaginea ar putea fi descrisă ca modificarea permanentă a ideilor divine, care încontinuu iau forme diferite, crescând și dezvoltându-se asemenea embrionului în interiorul mamei. Înțelepciunea este personificată în Proverbe, dar ea este în mod fundamental un atribut divin; aparține ființei lui Dumnezeu și este ascunsă în El.

În vers. 24, „Am fost născută când încă nu erau oceane”, înțelepciunea lui Dumnezeu este descrisă ca venind la existență prin naștere, totuși fiind dintotdeauna parte a ființei lui Dumnezeu. Limbajul folosit de-a lungul acestui pasaj este cu totul metaforic, mesajul lui însă este clar: înainte ca Dumnezeu să-și înceapă activitatea creatoare, înțelepciunea era deja parte a Ființei Sale. Dar atunci când Dumnezeu a început să creeze, înțelepciunea s-a născut în această lume; cu alte cuvinte, tot ceea ce a venit la existență a fost întâi conceput în mintea lui Dumnezeu. Implicarea este aceea că, prin puterea lui Dumnezeu, înțelepciunea a luat

o formă concretă în realitățile pe care și noi astăzi le vedem în jurul nostru. Așadar, atunci când explorăm lumea naturală, noi analizăm înțelepciunea lui Dumnezeu, deoarece această înțelepciune a determinat nu doar structura fizică a lumii create, ci și funcțiile ei.

2 – Obținerea înțelepciunii

Să ne îndepărtăm acum puțin de acest pasaj și să ne concentrăm atenția asupra modului în care înțelepciunea este obținută. Sursa înțelepciunii este întotdeauna Dumnezeu: „Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere” (Prov. 2,6). Noi suntem recipientele adevăratei înțelepciuni și vom reflecta în funcție de ceea ce am văzut și am experimentat. Acest fel de înțelepciune este precedat de „teamă de Domnul” (Prov. 1,7). Temerea de Domnul reprezintă sfera în care este posibil să obținem înțelepciune. Este recunoașterea faptului că Domnul este Creatorul și Răscumpărătorul.

Din moment ce această presupunere a fost acceptată, cei înțelepți mergeau să obțină această înțelepciune folosind practic aceleași metode pe care le folosim și noi astăzi. Ei observau, analizau și trăgeau concluzii (Prov. 24,30-34). Ei foloseau abilitățile raționale pe care Dumnezeu li le dăduse pentru a explora înțelesul lumii create. Natura descoperirea înțelepciunii și puterea lui Dumnezeu.

3 – Hristos și înțelepciunea

Noul Testament accentuează semnificația religioasă a înțelepciunii, arătând spre Hristos ca fiind înțelepciunea. Apostolul Pavel scria că Hristos „este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1,24). Înțelepciunea lui Dumnezeu este acum descoperită în persoana și lucrarea Domnului nostru. Fără El, este imposibil să câpătăm adevărata înțelepciune. Acest fapt nu neagă valabilitatea și nevoia de a privi încontinuu înțelepciunea lui Dumnezeu în lumea creată, care ne înconjoară zilnic, însă ne învață să primim această înțelepciune prin înțelegerea faptului că cea mai minunată și mai glorioasă descoperire a înțelepciunii lui Dumnezeu este acum centrată în întruparea, moartea, învierea și mijlocirea Domnului nostru. Înțelepciunea divină este prezentă în mod unic într-o Persoană și nu doar în lucrurile lumii naturale. Avem nevoie să contemplăm înțelepciunea lui Dumnezeu în persoana Domnului Hristos.

Traducere de Emil Eremia

Angel Manuel Rodriguez

directorul Institutului de Cercetare Biblică al Conferinței Generale

Adventist Review, noiembrie 2003

Culorile Diasporei

Atunci când am fost invitat de redacția „Curierului Adventist” să scriu un articol despre comunitatea română din Viena, gândul meu s-a îndreptat la cei care au venit printre primii aici. Așa că l-am invitat pe fratele Eugen Bostan să ne răspundă la câteva întrebări:

Rep. Stimate fr. Eugen Bostan, dumneavoastră sunteți unul dintre veteranii mișcării advente române din Austria. Vă rog să prezentați cititorilor revistei „Curierul Adventist” câteva aspecte semnificative legate de venirea dumneavoastră aici, la Viena.

B.E. Sunt bucuros să ofer câteva amănunte cititorilor revistei „Curierul Adventist” despre venirea noastră aici. Din cauza unor probleme personale, pe care le-am avut în timpul regimului comunist din România, am fost determinat să vin în Austria și să mă opresc la Viena împreună cu ginerele și cu fiica mea. Aici, la Viena, am găsit o grupă de Școală de Sabat care se aduna în sala mare de cult împreună cu frații austrieci de la „Adventhaus”. În sală erau instalate căști de recepție, prin care se traduceau simultan predicile. Pentru români traducea soția pastorului Albulescu.

Rep.: În ce an s-a întâmplat aceasta?

B.E.: Aceasta s-a întâmplat în luna septembrie 1983.

La început, nu ne-am gândit la înființarea unei comunități române aici, dar întrucât numărul celor refugiați sporea, am devenit curând două grupe de Școală de Sabat și, în anul 1987, Uniunea Austriacă ne-a pus la dispoziție sala mică „der kleine Saal”, deoarece noi îi „deranjăm”, pentru că ocupam o mare parte din sala mare.

Rep.: Care a fost reacția membrilor la hotărârea „mutării” lor în sala mică?

B.E.: Reacția noastră a fost una din cele mai plăcute, pentru că ne-am dorit mult acest lucru pentru a putea avea toate serviciile divine în limba română, după modelul românesc. Comunitățile austriece, în general, nu se adună sâmbăta după-amiază, dar noi voiam să avem servicii divine și după-amiază. Am fost foarte bucuroși, pentru că Uniunea ne-a pus la dispoziție această sală, care avea cca. 80 de locuri și pe care am renovat-o.

Rep: Cum se făcea transferul membrilor din România la această comunitate?

B.E.: La data aceea, nu se putea vorbi despre transfer prin scrisoare de recomandare. Frații veneau de la diverse comunități din România cu adevărinite. Fiind ales prezbiter la „Adventhaus” pentru grupa română, eu mă ocupam de transferul lor. Erau primiți ca membri în comunitatea „Adventhaus”, dar aparțineau grupei române.

Rep.: Cât timp ați rămas în sala mică?

B.E.: Numărul membrilor grupei române a crescut foarte repede între anii 1985-1987. La 11 noiembrie 1988, ne-am mutat în localul din Linzerstrasse. Sala de 80 de persoane s-a umplut până la refuz, pentru că eram o sută de persoane. La un moment dat, ne-a venit ideea să mai înființăm o nouă comunitate în Vienna-Florisdorf, unde se eliberase o sală de rugăciune. La început, această mică grupă cuprindea 17-18 persoane, iar prezbiter era fratele Doru Tăriță. Uniunea și noi am fost foarte bucuroși ca biserica română să fie reprezentată atât într-o parte, cât și în cealaltă a Vienei.

Rep.: Cine au fost pionierii acestor lucrări de început, în afară de dumneavoastră?

Doru Tăriță

*pastor,
Viena, Austria*

Fr. Eugen Bostan interviewat de fr. Doru Tăriță

B.E.: La început, desigur, am găsit o grupă de 12-14 persoane. Erau aici fr. Albulescu Ștefan, fr. Petcu, fr. Ioniță, fr. Ștefănescu apoi a venit sora Bănescu și, în sfârșit, familia mea. Dar, după cum am spus, numărul membrilor grupei a crescut foarte repede și am fost nevoiți să ne mutăm.

Rep.: Cum i-ați simțit pe frații austrieci în comparație cu frații noștri români?

B.E. Aș vrea să remarc că frații austrieci ne-au primit cu brațele deschise. Ei ne-au asigurat și cheltuielile de transport (pentru cei care locuiau departe) și au conlucrat cu frații noștri la câștigarea de suflete. În anul 1989, am fost chiar pe locul doi în Austria, la botezuri.

Rep.: Cum au continuat lucrările?

BE.: Apoi, după 1989, când s-au deschis granițele, numărul membrilor a crescut foarte mult, că nu mai aveau loc nici în picioare. Uniunea Austriacă a dorit să înființăm încă o comunitate aici, în Hauptstrasse 118.

Rep.: Când v-ați mutat în noua comunitate?

B. E. În anul 1999.

Rep.: Cum caracterizați biserica română de astăzi din Viena?

B.E. Cunoscând bine comunitatea română din Viena, de la

înființarea ei și până în prezent, pot spune că, deși cuprinde membri din toate colțurile României, și deși există unele opinii diferite între ei, dar nu în ceea ce privește doctrina, este o comunitate tânără, vioaie și are multe talente, vrea să lucreze. De asemenea, deși trăiesc în

Occident, membrii comunității române nu acceptă anumite puncte de vedere ale membrilor comunităților austriece.

Rep: Aveți un mesaj pentru cititorii acestei reviste?

B.E.: Aș dori să transmit cititorilor revistei „Curierului Adventist” următorul mesaj: Deși cei care au ajuns aici au trecut prin mari greutăți, au rămas totuși în picioare în privința credinței. Sunt puțini cei care și-au pierdut credința venind aici. Noi am luptat foarte mult ca să-i adunăm, ca să-i grupăm într-o comunitate română.

Rep: Stimat fr. Bostan vă mulțumesc.

„Privind în urmă la momentele de început ale comunității române din Austria pot să spun că Dumnezeu a lucrat într-un mod neașteptat pentru noi. Îmi amintesc acum cu plăcere când, în septembrie 1991, am început activitatea mea de practicant pentru doi ani în bisericile române din Viena. Plecat direct de pe băncile școlii, aici am fost confruntat pentru prima dată cu realitatea lucrării pe care Dumnezeu mi-a dat-o. Am descoperit o paletă de diferite culori. Ne-am născut

fiecare în locuri diferite și în biserici diferite, în România. Avem experiențe și educații diferite. Această 'coloratură' este unică în felul ei. Cineva a spus că biserica este ca un buchet de flori: fiecare floare are frumusețea ei, mirosul ei specific, cu petale mai mari sau mai mici, cu ghimpi sau fără, dar acest buchet numit 'biserica' are nevoie de fiecare floare pentru a fi complet și frumos.

Septembrie 2003. Revin în biserica română după zece ani de lucrare în bisericile austriece.

Am primit din nou mandatul de a lucra atât în biserica de limbă română, cât și în cea de limbă engleză. Privesc din nou la acest buchet de oameni. Oare s-au schimbat, ... au rămas aceiași?

Privind din perspectiva unui vizitator care revine după mulți ani în biserică, pot spune că între timp s-au schimbat multe. Am găsit aici o casă nouă. Construcția este impunătoare. Este una dintre cele mai frumoase biserici adventiste din Austria. Aici s-a muncit, fraților, nu glumă!.... Este o construcție frumoasă, cu balcon și cu toată aparatura tehnică modernă necesară. Sunt mândru că sunt român, nu doar privind la realizările membrilor bisericii, ci și pentru faptul că frații au pus inimă în tot ceea ce au făcut.

Să alegem o oarecare vineri seara pe strada Hauptstrasse 118 din Viena.

Este ora 18.45: Parcarea, destul de spațioasă pentru un oraș ca Viena, este încă goală.

Ora 18.50: Apar primii frați. Sora Rodica Sarău este de obicei prima care vine. Ea se îngrijește de florile decorative. Are un talent deosebit în aranjarea și sortarea florilor, care sunt întotdeauna naturale. Dacă priviți pe pagina noastră de internet, veți vedea în fața amvonului florile acestea, care m-au inspirat.

Ora 18.55: Lumea se adună. Familia Voinoiu îl salută prietenos pe fiecare oaspete. În sală este forfotă. Ne grăbim. Este deja ora 19.00 și prezbiterul de serviciu caută grăbit echipa pentru amvon.

Biserica a crescut. Acum are 176 de membri! Copiii au crescut și ei și nu-i mai recunoști. Privindu-i cu atenție, îți dai seama că este fiul sau fiica cuiva... Privesc la oameni. Poți citi pe fețele lor o carte întreagă. Fețele unora nu s-au schimbat cu nimic, de parcă timpul a făcut un ocol în jurul lor. Alții sunt de nerecunoscut. Așa e în viață. Unele flori s-au ofilit, iar altele le-au luat locul..., dar buchetul a rămas și chiar s-a mărit. Ei privesc la mine. Priviri de tot felul.

Privind însă la membrii bisericii din perspectiva unui pastor, recunosc în biserica de astăzi trei generații:

Încep cu 'generația patriarhilor'. Acești membri caută în biserică amintirile și copilăria lor de acasă. Au încă dificultăți cu limba și cultura germană. De aceea biserica este locul cel mai bun al exprimării. Ei proiectează și astăzi în biserică imaginea bisericii din care au făcut parte acasă. Trăiesc sentimentele trecutului și așteaptă o biserică de tip 1965, din localitatea X,Y. Ei spun celor mai tineri: 'Nu mai este spiritul de acasă'. Este bun acest lucru? Greu de răspuns. Este o întrebare de perspectivă. Numai că, atunci când 40 de membri au 40 de perspective și amintiri diferite, am pierdut lucrul cel mai de valoare: Ținta.

Apoi, văd în biserica din Viena o a doua generație: 'generația copiilor'. Aceștia au primit de acasă educația 'patriarhilor', dar trăiesc într-un conflict cultural. Au învățat bine limba germană, s-au încadrat cultural și au prieteni. Biserica pentru ei este locul păstrării tradițiilor advente. Ei așteaptă însă și o biserică dinamică. Această generație are foarte multe întrebări la care așteaptă răspunsuri.

A treia generație este 'generația noilor născuți'. România nu este prea departe de Austria. Acest avantaj este recunoscut de mulți tineri, care vor să-și clădească un viitor. Tinerii sunt în mișcare. Există aici noua generație – cea a 'noilor născuți', cei care se căsătoresc și locuiesc apoi în străinătate. Ei trebuie să învețe limba și să biruie nostalgia trecutului. Această generație are, de asemenea, cultura ei care întregeste buchetul.

Este ora 20.00: Predica s-a sfârșit. Au fost prezenți cam o treime din totalul membrilor. Vineri

De la amvon este invitat corul de tineret să rămână pentru repetiții. Sora Tamara Pencea are multă voință și 'mână de fier' pentru a-i ține în frâu pe acești tineri frumoși și dornici de viață.

Cu toate 'conflictele' dintre generații, biserica crește, pentru că are o misiune. Dând la o parte culturile noastre, trebuie să ne apropiem de 'cultura Bibliei'. Aceasta ne unește. Noi trebuie să ne naștem din nou. Apoi, să mergem mai departe pe drumul maturității spirituale. Unii merg..., alții nu. Cunoașteți proverbul românesc: 'Lupul își schimbă părul'? Prin predarea totală a 'năravurilor' noastre lui Dumnezeu, putem să fim complet schimbați. Acest lucru este valabil peste tot în România, Austria, Spania, USA La aceasta am fost chemat, aici la Viena. Aceasta este viziunea mea: Dumnezeu poate schimba și firea! În acest proces mă aflu și eu.

Eu vreau să văd în această bise-

rică o mireasă care se pregătește pentru Hristos. Fiecare persoană care ia parte la serviciile divine îmi oferă un prilej de fericire. Suntem o putere în mâinile lui Dumnezeu. El ne-a chemat aici cu un scop. Și fiecare își cunoaște ținta. Sper numai ... ca ea să fie aceeași!"

Nu v-am scris despre activitățile și programele noastre. Dar cred

că cele mai proaspete informații despre noi le găsiți pe internet, la adresa : www.adventist.at

seara nu toți pot ajunge la ora începerii serviciului divin. Sunt obosiți săracii de-atâta osteneală din cursul săptămânii.

Logica credinței

În serile de 23, 24, 25 aprilie, asociația studențească AMICUS a avut șansa fericită de a audia un seminar ținut de fratele Clifford Goldstein – evreu creștinat, care lucrează în cadrul Conferinței Generale, editor al studiilor pentru Școala de Sabat, personalitate marcantă a Bisericii noastre, autor de numeroase articole și cărți.

Seminarul, care s-a desfășurat pe subiecte dintr-o recentă publicație a frăției sale, tradusă de curând în limba română — *Rățiuni ale inimii* – o filosofie a credinței (Editura Viață și Sănătate, București, 2004) — a avut loc în sala I. C. Brătianu, care a fost de fiecare dată plină de studenți și de alți participanți și invitați.

În seara de deschidere, fratele Goldstein a povestit experiența emoționantă a convertirii sale dintr-un evreu secular, agnostic – care ura creștinismul și nu dădea mulți bani pe propria viață, care nu avea alt ideal decât a termina de scris un anumit roman – mai întâi, într-un credincios în adevărul posibil, apoi într-un creștin destul de confuz și, în cele din urmă, într-un credincios adventist.

În dimineața Sabatului, fratele Goldstein i-a vizitat pe studenții Institutului Teologic din Cernica, unde a ținut o predică despre o „nevinovăție din afară” care este creditată păcătoșilor pocăiți (sfinților), inclusiv la judecata de cercetare. Cu această ocazie, dumnealui a afirmat, de asemenea, că și de când este adventist și-a mai schimbat vederile, trecând de la o atitudine intolerantă, la una mai informată și mai tolerantă față de frații care nu văd lucrurile exact la fel.

Punctul culminant al vizitei fratelui Goldstein și principalul motiv pentru care a fost invitat de Uniunea Română, a fost lansarea cărții sus-menționate. Evenimentul a avut loc în sala Regina Elisabeta, la Hotelul Hilton din București, ocazie care a fost onorată de o serie de personalități din afara Bisericii noastre, în special din rândurile invitaților emisiunii „În centrul atenției”.

Vorbitorul a făcut un rezumat al problematicei expuse în cartea sa, arătând în final că, din punct de vedere strict științific și filosofic, potrivit cunoștințelor de astăzi,

credința Bibliei este mult mai verosimilă și mai logică decât orice altă teorie – care, în ultimă instanță, este tot o credință. De la paradigma gândirii dogmatice, medievale, controlată de Biserică, cultura a suferit, ca reacție, o revoluție treptată, creându-se o nouă paradigmă extremă, aceea a controlului absolut al rațiunii, al științei, inaugurând perioada modernă (sec. 17). În fine, o nouă paradigmă filosofică a apărut după 1960, o reacție (extremă ca orice reacție!) față de atotcontrolul raționalismului, o sinteză care lasă tot mai mult loc subiectivismului, relativismului și religiei.

Dând exemple ale complexității universului în care trăim, fratele Goldstein a arătat cum fizica cuantică și alte subiecte științifice conduc la concluzia existenței unui Dumnezeu Creator. Pledoaria pentru măreția existenței lui Dumnezeu însă a culminat cu ideea că cea mai importantă cunoaștere despre Dumnezeu nu a fost lăsată pe seama cercetării științifice sau a filosofiei, ci a fost revelată de Dumnezeu în Sfânta Scriptură și personificată în Domnul Iisus Christos. „Cel mai important adevăr este că Iisus a murit pentru mine”, a spus fratele Clifford. „Dacă aș cuprinde tot adevărul și n-aș avea această certitudine, ar fi zadarnică toată cunoașterea”.

Ca și în cadrul seminarului cu studenții, participanții au avut ocazia să pună întrebări, să-și exprime opiniile față de cele prezentate. S-a putut observa că, printre cei cărora s-a adresat vorbitorul erau intelectuali foarte informați și profunzi. După sesiunea de întrebări și răspunsuri s-au dat autografe, s-a băut ce se poate bea în cadrul „paradigmei” adventiste și, mai ales, s-a discutat.

La întâlnirile amintite au mai participat și pastori, profesori și membri interesați. O satisfacție generală a fost prestația Sarei Bocăneanu, care, la toate aceste prezentări ale fratelui Goldstein, a realizat o traducere clară, rapidă, elegantă, exactă și neobosită.

Sperăm că Domnul ne va mai aduce asemenea invitați și că se vor mai crea evenimente culturale care să scoată Biserica din autoizolare și anonimat.

Florin Lăiu

lector drd.,
Institutul Teologic
Adventist, Cernica

Consilierea pastorală

Pe lângă predicarea Cuvântului, consilierea, mângâierea și susținerea membrilor în momente de criză sufletească constituie o parte importantă a slujirii pastorale. Privind la Domnul Hristos, care este Modelul nostru, vom înțelege că vindecarea și învierea sufletească a membrilor bisericii se poate realiza printr-o strânsă legătură cu aceștia, în care ascultarea atentă și vorbirea sensibilă, pe un ton biblic, pot aduce satisfacții deosebite. Ca pastori și slujitori ai lui Dumnezeu, ne confruntăm cu presiuni și așteptări care ne asaltează din toate părțile; oameni îndurerați, descurajați, loviți de situații dificile, unele chiar extreme, vin către noi în căutare de răspunsuri și soluții cât mai rapide și izbăvitoare.

Sunt mai multe motive pentru care pastorul, prin poziția sa, devine consilierul credincioșilor pe care-i păstorește:

- pastorul cunoaște familia fiecărui membru, istoria acesteia, și astfel poate înțelege situații pe care alții nu le pot înțelege;

- pastorul se implică în evenimente de familie – nuntă, înmormântare, botez. Această părtășie, rezultată din relaționarea pe diverse probleme de viață, îi fac pe membri vulnerabili față de pastor, ceea ce duce la acceptarea prezenței sale în cadrul familial;

- membrii privesc la pastor ca la conducătorul lor spiritual. Această relație este rareori limitată doar la cele spirituale, ea atingând de multe ori probleme de familie, personale și sociale ale membrilor;

- pastorul este persoana cea mai accesibilă și mai cunoscută ca acordând sfat și ajutor membrilor bisericii. În plus, poziția sa conferă sfaturilor sale autoritatea și respectul pe care nu multe alte persoane le pot avea. Și, ceea ce nu e de neglijat, toată această asistență spirituală este gratuită.

Aceste aspecte și multe altele fac ca, de cele mai multe ori, consilierea din partea pastorului să fie căutată de către membrii bisericii, confrunțați cu diferite situații cărora simt că nu le pot face față singuri. Prin urmare, problema nu este dacă pastorul să fie sau nu un consilier pentru membrii săi, ci cum face aceasta și cât timp rezervă din lucrarea sa pentru consiliere.

Ce este consilierea pastorală?

Poate că este bine să amintim mai întâi ce nu este consilierea pastorală. Aceasta nu este definită ca fiind psihoterapie profesională. Pastorul nu trebuie să se implice în stabilirea diagnosticelor și prescrierea tratamentelor psihologice, patologice, în afară de cazul în care el are și studii recunoscute în acest domeniu.

Întrebarea este: Care sunt responsabilitățile unui pastor în privința consilierii membrilor săi? Pastorul se va strădui să dezvolte în viața persoanelor consiliate o relație cât mai strânsă cu Dumnezeu, care le va crea un drum către resursele spirituale ce vin de la El. Prin rugăciune și studiul Cuvântului lui Dumnezeu vine puterea de vindecare și sunt descoperite cele mai bune căi de rezolvare a situațiilor dificile, găsind astfel speranță, înțelepciune și bucurie. Practic, pastorul nu face decât să împărtășească propria sa experiență de vindecare de păcat acelora care, în manieră proprie, își vor deschide inima către Dumnezeu, care va lucra voința Sa în viețile lor. Prin urmare, esența procesului consilierii nu constă atât de mult în ceea ce face pastorul, ci în ceea ce este el și felul în care îi poate îndemna și ajuta pe cei ce trec prin situații de criză. Credincioșii vor fi astfel ajutați să-și înțeleagă problemele și viața în lumina relației lor cu Dumnezeu.

Pentru aceasta, este necesar ca pastorul să aibă mereu o relație deschisă cu toți

Leonida Ghioaldă

*secretar,
Asociația Pastorală,
Conferința Muntenia*

membrii, o relație de prietenie, în cadrul căreia să fie în stare să le ofere direcții și îndrumări sănătoase pentru viața lor. Astfel, încurajându-i pe membri la o comunicare cât mai bună, ajutându-i să-și rezolve problemele, învățându-i cu privire la folosirea cât mai judicioasă a timpului și mai ales făcându-i să înțeleagă dragostea necondiționată a lui Dumnezeu, pastorul va avea succes în acest proces de consiliere, precum și în experiența sa spirituală.

Etica lucrării de consiliere

Cel mai important aspect al eticii consilierii este confidențialitatea. Dacă pastorul dorește ca membrii să vină la el ca să-i împărtășească nevoile și problemele lor, el trebuie să păstreze doar pentru sine informațiile pe care le primește din partea lor. Fără acordul persoanei consiliate, pastorul nu va transmite nimănui (nici celor mai apropiați) lucrurile care i-au fost încredințate. Nici solicitarea pentru rugăciune în comunitate sau în grupe mici nu poate fi făcută fără asentimentul persoanei în cauză. La fel stau lucrurile și atunci când este vorba nu doar de o persoană, ci de o familie. Nesocotirea acestui aspect poate aduce efecte dure-roase, incalculabile pe termen scurt, dar și cu implicații legate de veșnicie. Excepție de la această regulă fac abuzul copiilor (psihic și sexual) și comiterea crimelor. Acestea nu intră în categoria lucrurilor confidențiale.

O grijă deosebită trebuie arătată față de copiii minori. Pastorul trebuie să fie foarte atent și să găsească linia de echilibru între nevoia copilului de a se încrede în el ca pastor și nevoia părinților de a ști ce se întâmplă cu copilul lor.

Cercetările arată că lucrarea de consiliere atinge pragul maxim de eficiență atunci când pastorul dezvoltă în caracterul său:

– **Empatia.** Aceasta are un impact curativ de neimaginat asupra celui consiliat și reflectă o

adâncă înțelegere a universului zburciat al acestuia, fapt care poate naște sentimentul că e posibil ca cineva să înțeleagă.

– **Căldura.** Interesul sincer al pastorului pentru fericirea și bunăstarea cuiva are ca efect simpatia care naște încredere. Isus a manifestat această căldură îngăduitoare, atentă și iubitoare. El S-a interesat în modul cel mai sincer de starea oamenilor pe care-i întâlnea și a arătat grijă și compasiune adevărată pentru ei. Oamenii aveau încredere în El, veneau la El, își deschideau inima înaintea Lui, deoarece grija și atenția Lui caldă îi determinau la aceasta.

– **Sinceritatea.** Pastorul va câștiga foarte mult fiind deschis și sincer, evitând atitudinea de superioritate. Sinceritatea implică spontaneitate lipsită de impulsivitate și onestitate lipsită de confruntări incisive.

– **Umilința.** Este știut că un comportament care dă pe față egoism, aroganță și creează impresia că pastorul le știe pe toate poate face mult rău. Un spirit mândru, chiar dacă nu-L îndepărtează definitiv pe omul frământat, mai degrabă creează probleme decât să le rezolve. Dimpotrivă, un spirit smerit caută în primul rând să înțeleagă și nu neapărat să fie înțeles.

– **Bucuria în Isus.** Încrederea în Hristos și o relație personală cu El sunt hotărâtoare pentru pastorul care îi consiliază pe alții. În unele situații, este nevoie de îndelungă răbdare și de perseverență, și singura rețetă este rugăciunea și încrederea în iertarea și harul lui Dumnezeu. Din acest motiv, și din altele, o relație strânsă cu Hristos este decisivă pentru eficiența unei lucrări de mângâiere și de îmbărbătare.

– **Încrederea în călăuzirea Duhului Sfânt.** Cel ce se va baza doar pe resursele proprii nu va reuși să se ridice la înălțimea cerințelor pentru o lucrare eficientă în consilierea altora.

Dar pastorul care își recunoaște neputința, care cere în rugăciune fierbinte ajutor de la Dumnezeu și care se bizuie la fiecare pas pe înțelepciunea care vine de la Duhul Sfânt, pe harul și puterea Lui, va fi ca un canal al binecuvântărilor pentru persoanele care au nevoie de ajutor.

– **Cunoașterea învățăturilor fundamentale ale Bibliei.** Pentru un pastor nu este esențială o diplomă de absolvire a unui curs de consiliere (deși aceasta ar fi foarte bună). El trebuie să cunoască Biblia și principiile ei de bază foarte bine, iar dincolo de cunoaștere, pastorul știe că trebuie să trăiască și să experimenteze în fiecare zi acest Cuvânt în viața personală.

Ca pastor, este cu adevărat un privilegiu să știi și să arăți că în Împărăția lui Dumnezeu a sluji înseamnă un lucru mult mai înalt și mult mai valoros decât a fi slujit.

Următorul pasaj inspirat ne motivează atât de mult: „Cine poate prețui valoarea unui suflet? Dacă vrei să știi cât valorează, să mergem la Ghetsemani, și acolo să veghem împreună cu Domnul Hristos în decursul orelor de frământare sufletească... Vom înțelege astfel nevoile celor ce sunt în suferință, care au păcătuit împotriva lui Dumnezeu și care sunt copleșiți sub povara vinovăției. Inima noastră va fi atunci plină de simpatie pentru ei și vom fi gata să le întindem o mână de ajutor. Pe brațele credinței și iubirii noastre, îi vom aduce astfel la Domnul Hristos. Vom veghea asupra lor și îi vom încuraja, iar simpatia și încrederea noastră față de ei îi va întări, ferindu-i să se clatine.” (Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, pag.132-133)

Cuvintele lui David din Ps. 4,6 să fie rugăciunea noastră: „Mulți zic: ‘Cine ne va arăta fericirea?’ Eu însă zic: ‘Fă să răsară peste noi lumina Feței Tale, Doamne!’” Amin!

Ajutor!

„Isuse, ajută-ne!”, am strigat eu.

Ne aflam pe lacul Babine, în Columbia Britanică, Canada, în timpul unei furtuni sălbatice. Sora mea, Cati, mă ținea strâns, în timp ce stăteam îmbrățișate pe banca din mijloc a bărcii. Valuri uriașe loveau din toate părțile, udându-ne până la piele.

Luasem barca cea largă și lungă din tabără pentru a face aprovizionarea cu alimente la mulți kilometri de locul de campare. Pe la patru dimineața, barca noastră fusese încărcată, motorul uzat pornise, iar noi ne întorceam în tabăra de lacustre. Cerul se încărcase de nori întunecați, însă cumnatul meu, Robert, nu părea să fie îngrijorat. Cunoștea bine tehnica navigării și capriciile acestui lac întins, din mijlocul naturii.

La început, eu și Cati am chicotit puțin, neliniștite de valurile care se spargeau de barcă, apoi am tremurat pe măsură ce aerul devenea tot mai rece. Cati a scos din bagaj doi pantaloni de trening de-ai lui Robert, pe care tocmai îi cumpărase. Ne-am îmbrăcat cu ei și am început să râdem de costumația noastră. „Robert nu se teme”, m-am încurajat eu, „așa că de ce să ne fie frică?”

Apoi vântul a început să urle, iar valurile înspumate să agite barca. Ne-am strâns unii într-alții, în timp ce furtuna ne lovea aprig. „Cred că nu am fost în toate mințile când am venit în locul ăsta sălbat”, mi-am zis eu, ghemuindu-mă în barca noastră veche.

În urmă cu două luni, Cati se căsătorise cu Robert și se mutaseră într-o nouă tabără, unde el se angajase supraveghetor, iar ea, bucătăreasă. Când au venit să ne viziteze familia, înainte de începerea școlii, părinții mi-au dat voie să merg să stau la ei până la Crăciun. Urma să o ajut pe Cati, iar școala o continuam prin corespondență.

Pleosc! Încă un val gigantic ne-a acoperit. Apucând colțul prelatei care acoperea proviziile, Cati m-a chemat să mă adăpostesc sub pânza aceea groasă.

Știam că stânca impunătoare de granit din Black Point trebuia să fie în dreapta noastră, însă nu aveam vizibilitate, așa încât să ne dăm seama până unde se întinde apa și unde începe pământul. „De unde știe Robert cum să cârmească barca?”, mă întrebam eu.

Barca urca pe valurile masive, apoi plonja adânc în văile apei furioase. Era îngrozită, sigură că următorul val uriaș ne va înghiți. Câteva conserve goale pluteau pe lângă noi; Cati și eu am luat câte una și am început să dăm afară din barcă apa care ne inunda. Îl vedeam pe Robert în spate, la cârmă, cu pălăria trasă pe urechi. Ne-a lovit încă un val puternic.

„Isuse, ajută-ne!”, m-am rugat din nou. „Ne înecăm!”

După un timp, care mi s-a părut ceasuri întregi, am ajuns în sfârșit în golful adăpostit, la tabăra noastră. Casele se odihneau pe butuci și, deși apa era aici mult mai liniștită, lacustrele se legănau în ritmul valurilor. Am coborât din barcă destul de amețiți și am cărat proviziile de pe dig în casă.

Robert a aprins focul în cuptor, iar Cati și eu ne-am schimbat în haine călduroase și comode. După aceea, s-a schimbat și Robert cu haine uscate. A deschis o conservă mare de roșii în bulion și a turnat conținutul în ceaun. După ce a dat în fiert, Cati a spart deasupra câteva ouă. Apoi am prăjit niște pâine.

Cati și eu tremuram încă de oboseală și de stres. Însă, de-abia când ne-am așezat în jurul mesei vechi de molid, am observat cât de palid și de tăcut era Robert.

– A fost cea mai aspră furtună prin care am trecut, a spus el, îmbrățișându-l pe Cati. M-am temut că o să ne înecăm, serios! Mulțumesc lui Dumnezeu că suntem aici.

Lampa de gaz pâlpâia, iar lemnele din sobă trosneau. Mă simțeam bine acasă.

„O, Doamne”, m-am rugat eu, „Îți mulțumesc că ne-ai adus aici cu bine! Îți mulțumesc! Îți mulțumesc!”

Traducere de Oana Pascu

Ora familiei

În timpul devoționalului, întreabă-i pe membrii familiei dacă au trecut vreodată prin furtună. Discutați despre teama pe care au simțit-o.

– Iona a făcut o călătorie neobișnuită într-un pește pe care îl trimisese Dumnezeu. Cum o fi fost în burta peștelui? Când a vorbit Iona cu Dumnezeu? Ce l-a spus?

– Ai fugit vreodată de ceva și apoi ai dat peste necazuri mai mari decât te-ai fi așteptat?

– Unde este Dumnezeu atunci când ni se pare că Se ascunde?

– În încheiere, cântați imnul 163 din *Imnuri creștine*: „De pe stânca mântuirii”.

Bonnie Walker

Adventist Review,
februarie 2003

Acreditări

În perioada 13-16 aprilie 2004, Institutul Teologic Adventist din Cernica a fost vizitat, în vederea acreditării, de către comisia desemnată de Asociația Adventistă de Acreditare a Conferinței Generale și a Diviziunii Euro-Africa. Comisia a fost alcătuită din următorii: dr. Enrique Becerra, director asociat pentru educație la Conferința Generală, președintele comisiei; dr. Roberto Badenas, omologul său la Diviziunea Euro-Africa, secretarul comisiei; dr. Richard Lehmann, președintele Institutului Adventist de la Collonges, Franța; dr. Carlos Puyol, președintele Colegiului Adventist de la Sagunto, Spania; dr. Horst Rolly, decanul Departamentului de Asistență Socială de la Universitatea Fridensau, Germania, și fr. Roland

Nickel, directorul administrativ al aceleiași universități.

Aceasta este a treia vizită de evaluare, după cele din 1995 și 1997. Pregătirile pentru vizită au avut în vedere recomandările din rapoartele anterioare de evaluare. Conducerea Institutului a pregătit un amplu raport de autoevaluare, care a stat la baza procesului de verificare.

Pentru o cât mai completă evaluare, au fost organizate întâlniri și interviuri cu persoane din conducerea școlii, profesori, angajați și studenți. În urma interviurilor, a observațiilor comisiei și a raportului de autoevaluare, membrii comisiei au propus acreditare celor trei programe de studii, respectiv: Teologie adventistă pastorală, Teologie adventistă didactică – Limba și literatura română și

Teologie adventistă didactică – Asistență socială, până în 31 decembrie 2007, practic pe o perioadă de patru ani, urmând ca această comisie să revină pentru o nouă reevaluare în primăvara anului 2008. Acest fapt ne bucură deoarece studiile finalizate în cadrul celor trei programe de la Institutul Teologic Adventist vor fi recunoscute pe plan mondial, în cadrul Bisericii Adventiste.

Comisia a apreciat progresele importante, realizate de la ultima vizită în domeniul calificării corpului profesoral, al dotării bibliotecii, al condițiilor oferite studenților și al procesului de conducere. Recomandările vizează o gamă largă de aspecte în care sunt necesare îmbunătățiri.

Silviu Szentesi / Institutul Teologic Adventist

Între 16 și 19 aprilie 2004, Școala Adventistă de Asistenți Medicali de la Brăila a primit vizita de evaluare din partea Asociației Adventiste de Acreditare (AAA) a Conferinței Generale și a Diviziunii Euro-Africa. Toate instituțiile de învățământ superior ale bisericii sunt supuse periodic acestui proces de evaluare.

Comisia a fost alcătuită din următorii: dr. Enrique Becerra, director asociat pentru educație la Conferința Generală, președintele comisiei; dr. Roberto Badenas, omologul său la Diviziunea Euro-Africa, secretarul comisiei; dr. Jochen Hawlitschek, directorul pentru sănătate al Diviziunii Euro-Africa; sr. Bibianne Niemann, director interimar al Școlii de Asistenți Medicali din cadrul Spitalului Adventist Waldfriede, Germania, și fr. Roland Nickel, directorul financiar al Universității Friedensau, Germania.

Aceasta a fost a doua vizită de evaluare din partea AAA. Prima a avut loc în anul 1995.

Vizita de evaluare a fost pregătită în prealabil de conducerea și angajații școlii, pornind de la recomandările specifice, făcute cu ocazia vizitei din 1995 și reînnoite cu ocazia unei vizite colegiale în 1997.

Comisia a apreciat îmbunătățirea spectaculoasă a condițiilor de studiu prin construirea noii clădiri a școlii, progresul realizat în ceea ce privește administrația și procesele de conducere din școală, și spiritul misionar transmis studenților prin instruire și prin numeroasele activități. Ca urmare, Comisia a acordat acreditarea pentru o perioadă care se încheie la 31 decembrie 2006. Termenul relativ scurt are în vedere și transformarea radicală a sistemului de formare a asistenților medicali din țara

noastră în perspectiva aderării la Uniunea Europeană.

Cu această ocazie dr. Ene Paulini și-a exprimat în mod oficial hotărârea de retragere din responsabilitățile administrative pe care le-a purtat pe tot parcursul existenței școlii. Comisia și conducerea Uniunii au elogiat pe fr. dr. Ene Paulini, fondatorul școlii, pentru viziunea, perseverența și devotamentul cu care a înființat și condus școala de-a lungul celor 13 ani de existență. Peste 700 de absolvenți au primit aici o educație spirituală și profesională de mare valoare. Un număr important de studenți a venit din Republica Moldova, la care s-au adăugat câțiva studenți din Ucraina. Nu puțini dintre absolvenți lucrează în diferite țări din Europa și America de Nord, iar alții au efectuat stagii în câmpuri misionare din Africa și India.

Adrian Bocaneanu / AARC

Programul seriilor la Casele de Odihnă Sovata și Vatra Dornei, în sezonul de vară 2004

Casa de Pensii a Bisericii Adventiste, prin cele două Case de Odihnă situate în stațiunile montane Sovata și Vatra Dornei, pune la dispoziția celor interesați locuri, în serii de câte 10 zile, după următorul program:

Seria I: 01-11 iunie; seria II: 14-24 iunie; seria III: 05-15 iulie; seria IV: 19-29 iulie; seria V: 02-12 august; seria VI: 16-26 august; seria VII: 30 august-09 septembrie;

Programările se fac în scris, direct la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, situată în str. Erou lăncu Nicolae nr.38-38A, loc. Pipera, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190, O.P.30; tel.: 01 490 85 90-4, fax: 01 490 85 70, sau prin e-mail la adresa casa-pensii@adventist.ro

Cererea scrisă, adresată directorului Casei de Pensii, fr. Panait Gheorghe, va cuprinde următoarele: numele și prenumele, adresa, numărul de telefon, comunitatea, stațiunea solicitată, perioada preferată (seria), numărul de locuri dorite, cu specificarea numărului de adulți și de copii.

Biletele de rezervare se vor elibera în funcție de ordinea depunerii cererilor scrise.

Prețurile sunt următoarele:

Vatra Dornei				
Categoria	Cazare - lei -	Masă - lei -	Total pers./ zi - lei -	Total sejur (10 zile) - lei -
adulți	200.000	200.000	400.000	4.000.000
copii	100.000	100.000	200.000	2.000.000
pastori pensionari	140.000	140.000	280.000	2.800.000
Sovata				
adulți	300.000	200.000	500.000	5.000.000
copii	150.000	100.000	250.000	2.500.000
pastori pensionari	210.000	140.000	350.000	3.500.000

De reținut că, pentru copiii sub 5 ani, pentru care nu se solicită masă și loc separat de dormit, nu se plătește.

Biletele de rezervare se vor elibera în urma achitării contravalorii cazării (cu cel puțin 30 de zile înainte de data pentru care s-a făcut rezervarea), la sediul Casei de Pensii, prin mandat postal sau personal, urmând ca masa să fie achitată în stațiune, la Casa de Odihnă.

Menționăm faptul că cele două Case de Odihnă pun la dispoziția doritorilor locuri în tot cursul anului, nu doar în sezonul de vară, atât pentru odihnă, cât și pentru excursii, precum și întâlniri de lucru pentru grupuri organizate, de 25-30 de persoane.

În stațiunea Sovata Băi, Casa de Odihnă se află amplasată pe str. Trandafirilor nr. 64 (în spatele Poștei Sovata) și, începând din acest an, se prezintă într-o nouă formă arhitectonică, în urma renovărilor efectuate, oferindu-vă atât condiții de cazare, cât și masă la nivelul exigențelor actuale, în timp ce tratamentele oferite în această stațiune sunt potrivite pentru afecțiunile reumatice, spondiloze, discopatie lombară, hernie de disc, artroze, poliartrită reumatoidă în faza de revenire, ginecologie, etc.

În stațiunea Vatra Dornei, Casa de Odihnă se află amplasată pe str. Păcii nr. 2. În această stațiune pot fi tratate afecțiuni neurologice, ale aparatelor cardio-vascular și locomotor.

Întregul colectiv al Casei de Pensii vă dorește să aveți zile de neuitat în sejurul dvs. la Casele noastre de odihnă.

Panait Gheorghe, directorul Casei de Pensii

Tabără de tineret la Herghelia

– În perioada 27 august – 5 septembrie 2004, la Centrul de Educație pentru Sănătate Herghelia, va fi organizată o întâlnire de tineret, în corturi, care se dorește a avea un caracter spiritual și în care tinerii vor fi încurajați să-și reînnoiască legământul cu Isus. Titlul seminarului care va fi prezentat este: „Ultimul mesaj al harului!” Invitați speciali: pastorul Ty Gibson – directorul adjunct pentru Light Bearers Ministry din California și doctorul Fred Bichof – membru al Școlii de Medicină și Sănătate publică din Loma Linda.

Pentru cei care doresc, există posibilitatea înscrierii pentru tratament, în seria 22 august – 2 septembrie a.c., și pot beneficia de o îngrijire specială atât spirituală, cât și fizică.

Înscrierile se vor face la adresa: C.S.M.P.R. – O.P. Ceuașu de Câmpie 547144, Mureș Tel. 0265-324 010 sau herghelia@fx.ro

**Napoleon
Stoica**

S-a născut pe 27.9.1937, în familia Ștefan și Floarea Stoica, al nouălea din cei zece copii. În familie, tatăl era ateu convins, iar mama ortodoxă, credință în care și-a crescut copiii. Înaintea ultimului an de liceu, cunoaște adevărul și încheie legământ cu Domnul în anul 1954.

În anul 1955, este admis la Seminarul Teologic București, pe care îl absolvă în vara anului 1959. Date fiind condițiile de atunci, nu a putut fi angajat în lucrare, fapt

pentru care își reia activitatea la Borsă, în cadrul serviciului de contabilitate.

În anul 1963, se stabilește în București, unde își unește viața cu Silvia Pârvan. Domnul îi binecuvântează cu doi copii: Toni și Monica, care le împlinesc viața. Din partea lor s-a bucurat și de trei nepoți, cărora le-a dăruit atenția și dragostea lui.

După treisprezece ani de activitate în domeniul medical, în anul 1976, își vede împlinit visul mult dorit de a fi angajat în via Domnului. Activează mai întâi în administrație, în cadrul Uniunii de Conferințe, apoi în mai multe districte din Conferința Muntenia și Conferința Cluj, unde activează ca secretar și consilier.

În anul 1992, a revenit în Conferința Muntenia, unde

a slujit până la pensionare și încă trei ani, fiind reactivat.

În anul 1988, când era în Conferința Cluj, i se diagnostichează o suferință severă a ficatului, pentru care i se recomandă repaus absolut, sfat pe care însă nu îl respectă, convins fiind că Domnul îl susține pentru a face lucrarea Lui. Nu a ezitat niciodată, ci a răspuns întotdeauna oricărei solicitări din partea Conferinței, ultima fiind cu două luni înainte de a-și încheia alergarea. Trece la odihnă pe 25 februarie, înconjurat de soție și copii, cărora le-a transmis cu ultimele puteri nădejdea lui în împlinirea făgăduințelor Domnului.

Fratele **Leiba Nadler** a încetat din viață pe 29 decembrie 2003, la Los Angeles. Născut la Piatra Neamț, pe data de

29 noiembrie 1913, primește solia adventă în tinerețe, se căsătorește cu sora Berta Moscovici și slujește foarte mulți ani biserica din Bacău, ca prim-prezbiter.

Om al studiului și al rugăciunii, fratele Nadler are un caracter deosebit și este un bun misionar. A trăit tot ce a descoperit în Biblie și în Spiritul Profetic și a împărtășit tuturor oamenilor speranța adventă. A fost prețuit în biserică și apreciat de cei ce l-au cunoscut. Fiica Lidia Baci și fiul Ruben Nadler, împreună cu familiile și nepoții, alături de mulți frați români, l-au condus la locul de odihnă. „Ferice de morții care mor în Domnul.”

Adrian Bocăneanu

președinte,
Uniunea Română

Dreptate

Năzuința după echitate și justiție este universală. Dar dorul după dreptate nu se împlineste prin faptul că dorim să ni se facă dreptate, ci prin consecvența și curajul cu care noi înfăptuim dreptatea față de semenii noștri. Și, în timp ce așteptăm o lume viitoare, în care va domni neprihănirea, trebuie să înțelegem că avem răspunderea să manifestăm aici și acum principiile etice ale acelei lumi viitoare.

Rolul profetic al bisericii

Dumnezeu a intervenit de la început în societatea omenescă, muștrând pe cel care săvârșește nedreptatea împotriva semenului său. Lumea antediluviană a fost condamnată, pentru că abandonase cu cinism justiția și instaurase legea celui mai tare. Legile instituite în Israel au acordat o mare importanță echității sociale, limitând multe abuzuri frecvente în acea vreme (asupra sclavilor, a săracilor, a femeilor din familii poligame, a străinilor). Dar înțelepții și mai ales profeții au fost inspirați să comunice judecata lui Dumnezeu asupra unei societăți dominate de aroganța și lipsa de scrupule a celor bogați și puternici, adesea pripijiniți de o religie pervertită. „Faceți dreptate celui slab și orfanului, dați dreptate nenorocitului și săracului și scăpați pe cel nevoiaș și lipsit, izbăviți-l din mâna celor răi” (Ps. 82,3,4). „A face dreptate și judecată este mai plăcut Domnului decât jertfele” (Prov. 21,3). „Păziți ce este drept, și faceți ce este bine” (Is. 56,1). „Dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug”. „Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară...” (Is. 58,6,8). Ioan Botezătorul dă răspunsuri simple și practice pentru cei convertiți. Domnul Hristos, în mod special în ultimul discurs condamnat pentru liderii iudei, îi muștră pentru apăsarea celor slabi și jefuirea poporului în numele religiei.

Mesajele profeților reflectă realitățile acelor vremuri sau se aplică și astăzi? Aceste apeluri la dreptate și justiție ne privesc pe noi sau numai pe judecători și pe reprezentanții autorității? Mi-e teamă că ne-am adaptat de muștrările severe ale profeților, spunându-ne că, oricum, noi nu putem face nici bine, nici rău semenilor noștri. Dar nu este adevărat. Nedreptățile și răul nu sunt impersonale, nu vin din eter, nu vin din atmosferă, ca furtuna sau întunericul.

„Cei răi vor face răul” (Daniel 12,10). Potrivit cu sfera mea de influență, prin ceea ce fac sau prin ceea ce nu fac, eu îi nedreptățesc pe semenii mei.

Primul pas – drepturile noastre în mâna Domnului

Cea mai mare piedică pentru o conduită dreaptă față de cei din jur este preocuparea excesivă pentru drepturile noastre – reale și imaginare. Aceasta este și o formă de manifestare a legalismului. Privindu-i pe toți cei din jur prin ochelarii egoismului, nu putem să vedem corect nevoile și drepturile lor. Starea mea de bine, confortul și plăcerile mele, pretențiile și drepturile mele sunt atât de ample, încât este foarte ușor să fie încălțate. Nu îmi mai pasă de alții ale căror nevoi vitale rămân neîmplinite. Dacă vecinul de deasupra își brutalizează soția, îi bat în calorifer, pentru că nu mă lasă să ascult în liniște muzica mea suavă. Suferința victimei nu mai are loc în sufletul meu. Dacă aflu că pâinea este făcută din grâu modificat genetic, sunt revoltat de atentatul la sănătatea mea, urmărită cu multă grijă din tinerețe. Foamea săracilor care nu au nici un fel de pâine și nici nu se gândesc la modificările genetice trece pe un plan secundar. Chiar condițiile ca să mă simt bine din punct de vedere religios sunt mai importante decât pericolul de moarte în care se zbate un semen al meu (nu despre asta ne-a vorbit Isus în parabola Samariteanului milos?).

Aici trebuie să mă schimb. Drepturile mele, preferințele mele, prestigiul meu trebuie puse în mâna lui Dumnezeu. Numai când miezul ființei mele este puternic și sigur, prin Hristos, sunt eliberat să dau întâietate celor cuvenite celorlalți. Atunci când îl primesc pe Domnul sunt atât de îmbogățit, încât efectiv nu pot să fiu păgubit. „Cel ce în Tine e zidit/ Nu e de nimenea lovit”, declară vechiul imn al încrederii în Dumnezeu.

Al doilea pas – drepturile aproapelui de la mine

Să privim cu atenție la cei mai apropiați de noi – soț/soție, copii, familie, colegi, vecini. Să ne aducem aminte de suferințele pe care li le-am produs, de răul pe care li l-am făcut intenționat. Când le-am reparat? Dar ce putem spune despre datorii neîmplinite, promisiuni ignorate, judecăți neîntemeiate? Am găsit ceva?

„Cine știe să facă binele și nu face, săvârșește un păcat” (Iacov 4,17). Aici este un câmp vast de lucru. Când vom începe să devenim conștienți de potențialul de viață și fericire pe care l-am distrus în cei apropiați printr-o purtare rea, ne va cuprinde jalea. Și va fi și mai dureros când ne vom gândi la potențialul pe care l-am împiedicat să se dezvolte prin neglijența noastră. Trăim înconjurați de vieți pe care le-am rănit, deviat, stîrbit, dezamăgit, deturnat, contrariat, ispitit, poate chiar distrus. Este un spectacol plin de jale. Avem atât de mult de făcut, de cerut iertare, de recuperat, de iubit.

Să nu ne precipităm la tribuna dreptății până când noi nu am făcut ce depinde de noi, până nu i-am aflat costul și nu l-am plătit noi înșine. Să nu repetăm greșeala unui Moise necopt, care se crede justițiarul unui neam în care nu a investit nimic – graba a însemnat încă patruzeci de ani de robie!

Nu cumva ne-am obișnuit cu o exegeză eronată a acestui adevărat manifest etic al Scripturii din Mica 6,8, pe care preferăm să-l citim așa: „Ce alta cere Domnul de la tine decât să ai dreptate ...?” Așa ne place foarte mult. Este terenul nostru, ne vedem maeștri incontestabili, mai ales pe plan doctrinal. Totuși, Domnul ne spune altceva: „...să faci dreptate ...”. Asta presupune un preț, o jertfă.

Al treilea pas – dreptate socială

Dintre cei care vor lua în serios, în propria viață, chemarea divină la justiție și echitate, Dumnezeu poate să rezerve onora un rol de mare influență socială. Interesant este că Domnul Hristos a fost atât de modest, încât aproape că nu a adoptat o asemenea rol. Poate că, dacă ar fi trăit mai mult, am fi văzut transformări imediate și mai ample. Dar a fost dat altora să fie folosiți pentru transformări pe scară largă, pentru restructurarea revoluționară a societății: Iosif, Moise, Samuel, Elisei, Daniel.

Am încredere că Dumnezeu, în acest ceas întârziat al istoriei, pregătește din nou scena pentru un Samuel, pentru un Daniel. Citiți istoria lui Fernando și a Anei Stahl, reformatorii prin educație și servire ai triburilor indiene peruviene, și întrebați-vă în mod serios: De ce n-ar face Dumnezeu prin noi ceea ce a făcut prin ei?

Mediatori ai transformării sociale

Fernando și Ana Stahl, o familie americană tipică, convertită încă din tinerețe la credința adventistă, au plecat ca misionari voluntari pentru platourile înalte din Bolivia. Sosiți acolo în 1909, Ana a început să lucreze ca infirmieră pentru elita societății, oferindu-și serviciile gratuite și celor săraci, iar Fernando a început să viziteze satele locuite de indieni, învățând pe cont propriu ce înseamnă misiunea. La început, a încercat să vândă reviste, dar a descoperit că indienii nu știau să citească. De fapt, ei erau ținuti în starea aceasta, pentru că pătura socială cea mai influentă – latifundiarilor, judecătorilor și preoților, împreună cu politicienii corupți – avea tot interesul să mențină relațiile sociale de tip feudal. Era esențial ca indienii să nu poată citi – să nu știe care le sunt drepturile, să nu poată scrie petiții către guvernul central – și să nu poată socoti – să nu-și dea seama că sunt înșelați la fiecare pas.

Fernando și Ana Stahl au trecut atunci pe partea peruană a lacului Titicaca și, timp de un deceniu, și-au investit toate energiile în înființarea de școli. Astfel, indienii erau învățați să citească și să scrie – atât cât să poată cerceta Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, erau învățați să socotească – așa încât să nu mai fie înșelați la piață. În scurtă vreme, nu mai puțin de două sute de școli au început să funcționeze în jurul lacului, cu zeci de mii de elevi din triburile aymara și quechua. Cele mai multe școli erau mici, sărăcăcioase, dar câteva erau complexe de educație reprezentative, cu internat, bibliotecă și atelier. Indienii apreciau atât de mult opera de educație înfăptuită de familia Stahl, încât, într-o singură zi, au venit cereri de înființare de școli din nu mai puțin de douăsprezece localități!

O dată ce învățau să citească și să scrie, indienii aflau care le erau drepturile și începeau, pentru prima dată, să folosească sistemul legal prin care acestea să le fie asigurate. Scriind memoriile către autoritățile locale și naționale, ei solicitau cercetarea abuzurilor. Tot mai conștienți de ei înșiși, inspirați de scrierile profetilor biblici și înțelegându-și valoarea, ei au căpătat un nou curaj și și-au luat în serios responsabilitatea pentru îmbunătățirea

situației lor sociale. Astfel, într-o singură generație, indienii puau pe trecut de la un sistem aproape feudal și analfabetism la a avea un reprezentant în parlamentul național. Nu este de mirare că acesta era fiul primului asistent al lui Fernando Stahl, cu un doctorat obținut la Universitatea Cusco! Iată declarația sa despre influența socială a lucrării familiei Stahl: „Sistemul adventist de școli a deschis calea pentru populațiile indigene din platourile înalte ca să-și dobândească o identitate și să învețe să se bazeze pe ei înșiși. Evanghelia lui Stahl convertea inimile oamenilor și transforma structura socială a platourilor înalte”.

Forțele progresiste, cunoscute pentru atitudinea lor antireligioasă și anticlericală, erau entuziasmate de activitatea acestei familii adventiste. În articole de ziar, autori liberali și reformiști laudau metodele lor de evanghelizare și le puneau în contrast cu lucrarea preoților. Ei scriau că, în timp ce preoții din Puno aranjau noi sărbători, protestanții (adică adventiștii) înființau școli și dispensare. Adventiștii îndurau asprimea vieții din platourile înalte, ca să îmbunătățească viața dezmoșteniților, în schimb, iezuiții se mulțumeau să educe elita, savurând totodată confortul oferit de capitală, Lima. „În sfârșit”, scria un ziarist, „iată că vine cineva care să salveze viețile oamenilor. Până acum, preoții spuneau că vor să salveze sufletele lor”.

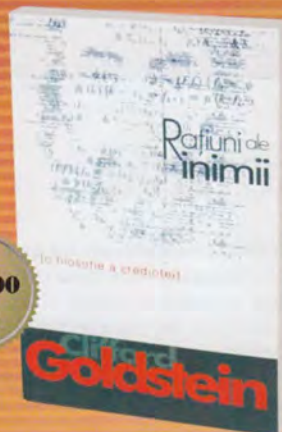
Nu este de mirare că forțe reacționare foarte puternice s-au pus în mișcare, ca să stăvilească acest proces, inspirat de idealurile de dreptate și demnitate ale Bibliei. Familia Stahl a fost atacată în ziare pentru delict și crime grave – toate imaginare. În 1913, episcopul de Puno a condus o ceată de 200 de oameni, mulți dintre ei pe cai, ca să-i stârpească pe eretici protestanți. Casele convertiților au fost jefuite la fel ca și casa familiei Stahl. Opt credincioși au fost legați și trimiși cu jandarmi din post în post, ca să fie încarcerati la Puno, la distanță de aproximativ 40 km, și supuși la abuzuri greu de imaginat. Din fericire pentru ei, presa din Puno și Lima a luat apărarea lui Stahl și a convertiților lui. Școala Plateria a fost lăudată ca simbol al altruismului acestor americani, iar acțiunile

clericilor asemănate cu un nou Atila. Achitarea și eliberarea condamnaților nu a însemnat, totuși, sfârșitul incidentului. Istoria libertăților religioase în Peru consemnează acest eveniment ca fiind factorul determinant în adoptarea, la 25 octombrie 1915, a unui amendament la constituția țării care garanta libertatea manifestării religiei.

Întruparea Evangheliei în lucrarea lui Fernando și a Anei Stahl a dus la deschiderea de școli, capele, dispensare și piețe libere, dar a influențat, de asemenea, tribunalele, primăriile și adunarea legislativă. Rezultatele s-au văzut atât în convertirea multora, cât și în transformarea socială. Orientarea lor nu era în exclusivitate către lumea viitoare, ci ei au luat foarte în serios și această lume. Evlavia multora se mărginea la trăirea lor lăuntrică, folosind îndatoririle lor religioase ca scuză, ca să nu se implice în obligațiile sociale; dar familia Stahl a trăit evlavia, avându-i în vedere pe ceilalți. Influențând societatea, a ajutat la crearea de instituții care să promoveze o ordine socială mai corectă și mai umană.

Fernando și Ana nu s-au angajat în politică în sensul de a forma, de a adera sau de a face campanii pentru partide politice (deși astăzi patru din cei 120 de membri ai Congresului Național din Peru sunt adventiști). Dar ei s-au angajat cu convingere și curaj în inițiative care au schimbat nu numai viața unor persoane, ci, punându-le în opoziție cu ordinea socială/politică/economică/religioasă, au fost cheia transformării radicale a acestei ordini. Oamenii care fuseseră ținuti timp de trei secole într-un regim aproape feudal au înțeles că sistemul nu era decretat de Dumnezeu, ci de aceia care acum voiau să-l perpetueze din interes. Ei au primit cu bucurie fără margini cele scrise în Biblie despre valoarea nemărginită a fiecărei ființe umane, în Hristos. Astfel liberați, au căpătat curaj și înțelepciune, ca să devină ceea ce au fost destinați să fie. Nenumărate vieți au fost înnobite, structura socială a fost reformată, dreptatea și echitatea au fost recunoscute ca singura baza pentru progresul societății.

după Charles Teel, în lucrarea „Misiunea adventistă în secolul XXI”

**60.000
Lei**

Clifford Goldstein

Rațiuni ale inimii (112 pagini)

În această carte se dă glas întrebărilor pe care și le pune orice om: De ce îngăduie răul un Dumnezeu iubitor? Cum să răspundem enigmei morții? Cum poate credința să țină piept unui ateism care pare că înghite totul? În căutarea răspunsurilor, autorul explorează modul în care epistemologia lui Kant confirmă credința, dezvăluie consecințele teoriei cuantice asupra limitelor rațiunii și ale relativității restrânse asupra încrederii în percepția senzorială, și arată cum teorema incompletitudinii formulată de Kurt Gödel poate fi o armă puternică în mâna celor ce cred.

**2 vol.
145.000
Lei**

Gil Pey

Noaptea strămtorării (232, respectiv 238 pagini)

„Chiar dacă lucrurile relatate în această carte ating în unele locuri hotarul ficțiunii, ele s-au întâmplat cu siguranță. Realitatea a fost mult mai profundă și mai dramatică, în raport cu ceea ce reușește cartea să semnaleze. Dorim ca acest crâmpei de istorie să fie un mesaj de conduită și speranță pentru urmașii celor ce, cu lacrimi, sânge și jertfă au înfipt steagul 'soliei advente' pe pământul părinților noștri. Când, în zilele ce ne stau înaintea, vom înfrunta astfel de împotriri, să ne aducem aminte că 'ei au trecut pe aici', cei prin care venim până la porțile paradisiului.”

Maria Sima

Dumnezeul minunilor — Dumnezeu meu (422 pagini)

Pagini rare de istorie și trăire adventă, scrise cu uimitor de multă naturalitate și obiectivitate. Scrise de mâna și sufletul unei femei care a făcut ani grei de temniță pentru că a îndrăznit să înfrunte niște restricții și interdicții absurde, „cu arma în mână”. Arma — o mașină de scris, cu care a multiplicat lecțiuni, cărți ale Spiritului Profetic și alte materiale religioase. O experiență unică, făcută din dragoste pentru Dumnezeu ei, Dumnezeu minunilor.

**110.000
Lei**

Jean Zurcher

Desăvârșirea creștină (104 pagini)

Perfectibilitatea, dorința continuă de mai bine, este prin excelență un privilegiu al omului, prin care le este superior tuturor celorlalte ființe vii de pe pământ. Fiecare om caută să atingă desăvârșirea în domeniul său de activitate. De ce n-ar fi la fel și în cele spirituale? Cartea de față nu este „o rețetă” a desăvârșirii, ci o invitație de a înțelege sensul biblic al cuvântului „desăvârșire” și de a trăi religia lui Hristos în viața de toate zilele.

**40.000
Lei**